

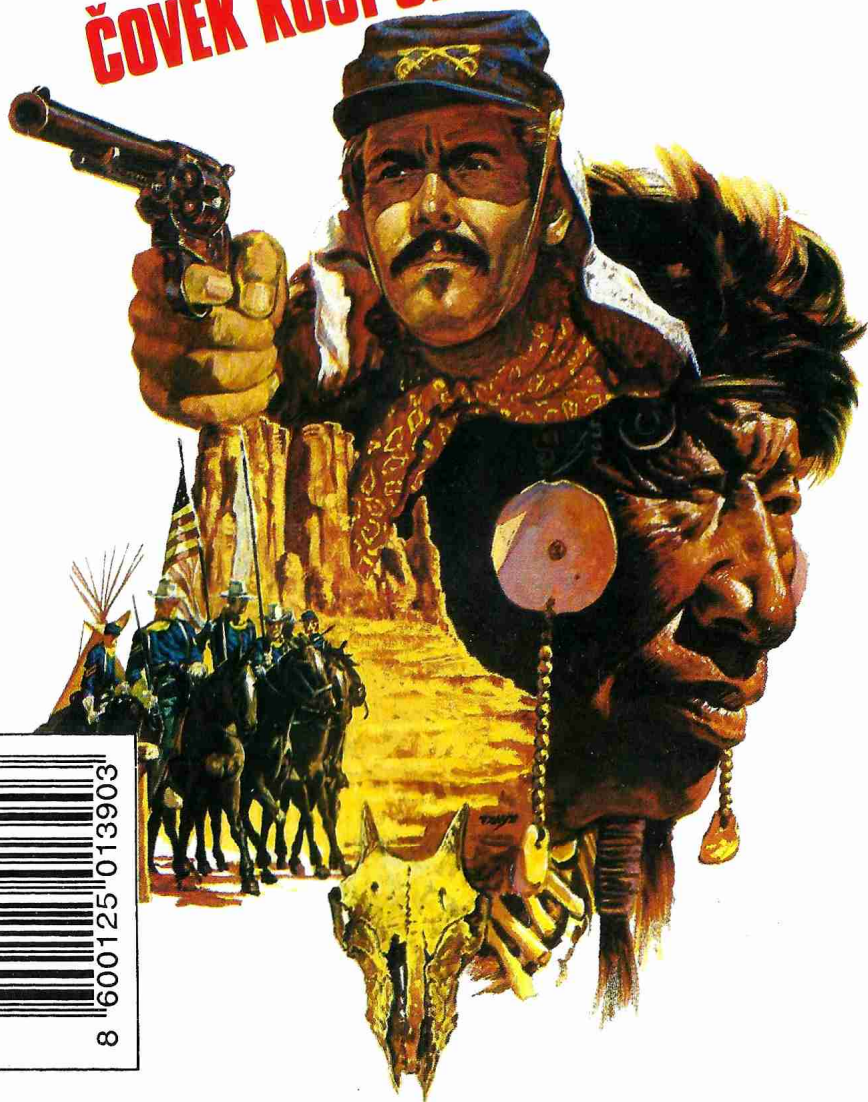
**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
111**

ŠEUN

**CENA
900 DINARA**
**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ČOVEK KOJI SE NE BOJI MUNJE

8 600125 013903

★ SEJN ★

BROJ 111

DŽEK SLEJD

ČOVEK KOJI SE NE BOJI MUNJE

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Broj 111

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Zorka CIRIĆ

Naslov originala

Jack Slade

A MAN WHO HAS NO FEAR OF LIGHTNING

Recenzija

Zoran VELIKIĆ

Prevod i adaptacija

Zoran VELIKIĆ

Lektor

Olivera ŠIJACKI

Tehnički urednik

Valerija SREDER

Naslovna strana

Ferenc BARAT

Korektori:

da ĆEKIĆ

Erika KOČIŠ-HORVAT

Štampa: 2. VIII 1988.

Tržište: 16. VIII 1988.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića br. 1.

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka CIRIĆ.

Naslov originala: Jack Slade — A MAN WHO HAS NO FEAR OF LIGHTNING.

Copyright: 1976, by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS; Australija 9.5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; SR Nemačka 13 DEM; Švajcarska 2.5 CHF; SAD 7 USD. Uplate slati na devizni račun, Vojvodanska banka, Osnovna banka Novi Sad 65700-620-1089 „Forum“ Novi Sad, uz obaveznu naznaku za „Šejn“.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br. 413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Konj na kom je Šejn jahao već duže vreme je pokazivao znake uznemirenosti. Međutim, razlog za takvo njegovo ponašanje Šejn je otkrio tek kada je za sve već bilo suviše kasno.

Gotovo istovremeno kada je pogled usmerio ulevo prema obroncima obraslim gustom šumom Šejn je najpre osetio kako je nešto prohujalo tik pored njegove leve noge, a samo trenutak kasnije je začuo i tup udarac za koji je odmah znao odakle potiče.

Spustivši pogled, Šejn je pored svog kolena ugledao perjem ukrašen ostatak strele, koja je virila iz vrata mrkova. Krv je u snažnom mlazu šikljala iz rane dok je smrtno ranjena životinja ispuštala prodorne bolne krike. Svestan opasnosti koja mu je pretila ko bi se našao pod konjskim truplom, Šejn je munjevito izvukao vrhove čizama iz uzengija, mašio se za „vinčesterku” i izvukao se iz sedla.

Još dok je u visokom luku leteo kroz vazduh primetio je krajičkom oka da se mrkov skljkao kao gromom pokošen. Naviknut na ovakve situacije, Šejn se spretno dočekao na levoj rami i otkotrljao u stranu.

Samo nekoliko trenutaka nakon što se zaustavio, u njegovoj neposrednoj blizini se zarila još jedna strela.

Sa repetiranom „vinčesterkom” u rukama Šejn je preko trupla mrkova napregnuto zurio prema šumovitom obronku, pokušavajući da odgonetne odakle su dolazili smrtonosti projektili. No, i pored svih nastojanja nije uspeo da primeti bilo kakav pokret u gustom rastinju.

Oprezno je počeo da puži prema konju, koji je na ovoj čistini jedini mogao da mu pruži kakav-takav zaklon. Znao je da je imao vraški mnogo sreće što su ga obe strele samo za dlaku promašile. Ogromna rana na vratu mrkova mu je govorila da je nepoznati napadač koristio strele sa kamenim vrhom koje su Indijanci u poslednje vreme izuzetno retko koristili otkako su belvi počeli da ih između ostalog snabdevaju i čeličnim projektilima. Da ga je ovakva strela pogodila makar i u nogu, bio bi najverovatnije već odavno mrtav.

Šejn tiho opsova.

Nalazio se još dobrih pedesetak milja udaljen od svog cilja, od utvrđenja Benton koje je ležalo na obali reke Misuri.

U ovim predelima to je bilo rastojanje koje je čovek bez konja mogao da prevali jedino pod uslovom da se rodio pod

srećnom zvezdom pošto je svuda naokolo naprosto vrvelo od Indijanaca iz najrazličitijih plemena.

Iz daljih razmišljanja prenula ga je neka ptica koja se iznenada odnekud vinula visoko put neba da bi odmah zatim sve ponovo potpuno utihnulo.

Šejn je i dalje pogledom napregnuto pretraživao obližnje obronke, no nikako mu nije polazilo za rukom da otkrije bilo šta sumnjivo. Bio je svestan činjenice da je Indijance krasilo gotovo neverovatno strpljenje naročito što su znali da belci obično lako počinju da gube nerve kada su prisiljeni da čekaju.

Međutim, i pored toga što se nalazio u zaista nezavidnoj situaciji Šejn se u sebi tiho smejao.

Bio je, naime, čvrsto rešen da tom prokletom nitkovu dokaže da i među bledolikima ima ljudi sa strpljenjem i koji se ne plaše noćne borbe usred prerije.

U nameri da nekako prekrati vreme Šejn je malo bolje pogledao strelu koja je štrčala iz vrata mrkova. Perca koja su služila kao ukras, ali i kao usmerivač leta projektila bila su išarana belom bojom u obliku munje.

To je bilo prvi put da se Šejn susreo sa takvom vrstom indijanske strele, no onda se setio da je u Misuli čuo da postoji Indijanac koji obično na ovaj način ukrašava svoje projekte.

Nadalje je saznao da se Indijanac zove Čovek koji se ne boji munje i da je, u stvari, bio vrač iz plemena severnih Čejena. Svoje ime je dobio zahvaljujući tome što se i za vreme najgorih vremenskih nepogoda nije sakrivao već je stajao na otvorenom i neprekidno nešto raspravljao sa silama prirode ovoga sveta. I upravo taj Čovek koji se ne boji munje postao je jedan od najmoćnijih poglavica Čejena otkako je predskazao pojavu zvezde koja će na nebu za sobom vući ogroman plameni rep.

A taj poglavica je i bio jedan od razloga zbog kojih je Šejn krenuo u Fort Benton.

Vest o promeni prvobitnog zadatka, koji je dobio od Sedme brigade, zatekla ga je u Misuli gde se Šejn nalazio na proputovanju za Fort Kulvit u državi Vašington gde je trebao da reši nekoliko slučajeva ubistava u tamošnjem utvrđenju čije su žrtve bili isključivo oficiri višeg ranga.

Međutim, ubica je u međuvremenu očigledno bio pronađen tako da je Sedma brigada jednog od svojih najboljih agenata poslala na drugi zadatak.

Oficir za vezu u Misuli preneo mu je određene informacije o izgradnji velike železničke pruge, koja je na severu od Havra na Milk-riveru trebalo da vodi preko Helene sve do Garisona gde je bilo predviđeno da se spoji sa prugom kompanije „Pacifik rejlrud“.

Prilikom izgradnje ove značajne saobraćajnice nastale su određene poteškoće.

Lojd Česvel, koji je rukovodio izgradnjom pruge, našao se suočen sa gotovo nerešivim problemima. Prvobitno je izgledalo da je ugovor koji je Česvel sklopio sa železničkim kom-

panijama predstavljao pravu zlatnu riznicu i da mu je davao izgleda da se po završetku izgradnje kao jedan od najbogatijih ljudi Sjedinjenih Država prepusti mirnom i lagodnom životu. Pri zacrtanoj dinamici izgradnje dobit je trebala da dostigne astronomske cifre. Govorilo se o sumi od desetak miliona dolara, koja je trebala da se slije u Česvelov džep.

Međutim, problemi su započeli još mnogo pre nego što je pruga stigla do Fort Bentona, pošto su se Indijanci protivili daljoj izgradnji saobraćajnice, kao i svega onoga što je nju trebalo da prati.

Ova činjenica je za Česvela, i ne samo za njega, predstavljala ne malo iznenađenje pošto su predstavnici kompanija pre početka izgradnje sklopili ugovor sa indijanskim poglavicama i taj ugovor je trebalo da obezbedi nesmetan prolaz preko njihove teritorije. Problem je bio taj što Kjove, severni Čejeni i Crne noge nisu priznavali ove poglavice za svoje vođe i što su tvrdili da niko nije imao pravo da u njihovo ime sklapa bilo kakve ugovore sa bledolikima.

Čovek koji se ne boji munje bio je najveći protivnik železnice. I ne samo to već je taj poglavica i glavni vrač severnih Čejena bio još i jedan od onih Indijanaca koji su verovali da mogu da vrata tok istorije i da belog čoveka isteraju iz svoje postojbine i postojbine svojih predaka. Njegova moć je iz dana u dan postajala sve veća tako da mu se priključivao sve veći broj Indijanaca iz najrazličitijih plemena. Postojala je čak bojazan da bi moglo da mu pođe za rukom da ujedini sva plemena sa severa Sjedinjenih Država i da ih povede u rat protiv belaca.

Šejn je osećao neku čudnu nelagodnost kada je iz Misule krenuo za Fort Benton pošto je bio jedan od retkih belaca koji nisu sa prezirom gledali na Indijance. Kao čovek koji je dobar deo svog života proveo u prirodi, osećao je veliko poštovanje prema načinu života koji su Indijanci vodili. Ujedno je i bio svestan činjenice da je vreme Indijanaca i njihovog života u nedinutoj prirodi polako ali sigurno prolazilo i da nije bilo te sile koja je belog čoveka mogla da zaustavi.

Tokovi civilizacije su sve više prodirali i u najudaljenije delove divljine tako da je preostalo samo još nekoliko predelela u kojima su Indijanci nesmetano mogli da žive na način na koji su to vekovima činili.

Indijanci i njihov moćni predvodnik nisu bili jedini problem koji je morio Lojda Česvela. Astronomska dobit koju je pruga nosila sa sobom privukla je mnoštvo najrazličitijih protiva koji su počeli da ga saleću poput najgorih lešinara.

Oficir za vezu u Misuli, na žalost, nije bio u mogućnosti da mu navede bar neka od imena onih koji su svim silama nastojali da od Česvela preotmu ono što mu je po zakonu pripadalo.

Iz daljih razmišljanja Šejna je trglo gotovo neprimetno kretanje u rastinju na obližnjem šumovitom obronku. U ovom trenutku bi dao sve na ovom svetu samo da sazna koliko se Indijanaca nalazilo tamo preko u zasedi. Bio je jedino siguran

da je jedan od njih bio Čovek koji se ne boji munje glavom i bradom. Indijanci, a pogotovu njihove poglavice nikada nisu prepuštali svoje strele nekom drugom.

Kada je začuo tiho pucketanje suvih grančica Šejn je laganim pokretom prebacio cev „vinčesterke“ preko sedla nišaneći u tom pravcu. Samo trenutak kasnije između drveća je ugledao siluetu Indijanca namazanog ratničkim bojama.

II

Čovek koji se ne boji munje bio je zaista impozantna ličnost. Njegova duga crna kosa presijavala se poput perja najcrnijih gavranova. Dva ogromna pera planinskog orla koja su bila zadenuta u kosi, lagano su se pokretala na blagom povetarcu.

Stajao je sada na čistini poput kamene statue. Njegovo tamno markantno lice je bilo ukrašeno belim linijama. Na sebi je imao vojničku jaknu na čijim rukavima je Šejn prepoznao oznake narednika konjice Sjedinjenih Država. Plava uniforma je bila ukrašena staklenim perlama dok su pantalone sašivene od grubo štavljene kože bile ukrašene istim onakvim znacima koji su se nalazili na njegovom licu.

Sa razdaljine na kojoj se nalazio Šejnu se učinilo da poglavica Čejena kod sebe nema bilo kakvo vatreno oružje. Jedino je u svojoj desnici držao mali lovački luk dok se u futrolu na njegovim leđima nalazio veliki broj brižljivo ukrašenih strela.

Bilo je dovoljno da Šejn samo povuče obarač, pa da Čovek koji se ne boji munje prestane da predstavlja problem bilo za njega bilo za Lojda Česvela, ali jednostavno nije mogao sebe da prisili na tako nešto toliko je bio impresioniran dostojanstvenim držanjem poglavice Čejena.

Šejn počeo pogledom oprezno da pretražuje ivicu guste šume očekujući da bi odatle Čejeni mogli da ga zaspu kišom strela ili metaka ukoliko bi se usudio da promoli glavu iz zaklona. I dalje nije primećivao bilo šta sumnjiivo tako da se napokon i on lagano podigao na noge. Prebacio je cev „vinčesterke“ preko leve ruke nakon čega ih je prekrstio na grudima i raširenih nogu se zagledao u Čejenskog vrača, koji je i dalje stajao kao ukopan.

Proticali su minuti dugi kao večnost, a ništa se nije dogodilo. Sva Šejnova čula su bila maksimalno napregnuta. Svakog časa je očekivao da će se odnekud pojaviti još koji ratnik i da će otvoriti paljbu na njega.

A onda se Čovek koji se ne boji munje iznenada pomerio. Šejn je video kako se levom rukom mašio za futrolu na leđima odakle je munjevitim pokretom izvukao strelu i odapeo je u njegovom pravcu.

Ispustivši ljutiti uzvik, Šejn se bacio u stranu tako da je strela prohućala visoko iznad njegove glave.

Još u padu Šejn je podigao cev „vinčesterke” i ispalio nekoliko metaka na indijanskog poglavicu. Bio je uveren da ga je pogodio, no na njegovo zaprepašćenje Čovek koji se ne boji munje se jednostavno poput aveti izgubio negde između drveća.

Penovo su proticali beskonačno dugi minuti u kojima je Šejn sklupčan iza konjskog trupla napregnuto zurio prema ivici šume, a onda mu se konačno učinilo da je negde u daljini začuo topot konjskih kopita. Naravno, nije bio toliko naivan, pa da odmah poveruje da je samim tim i opasnost prošla pošto je vrlo dobro znao kakve su sve prepređene trikove Indijanci umeli da koriste u borbi protiv belaca. Bio je više nego siguran da se Čovek koji se ne boji munje neće zadovoljiti time što mu je ubio konja.

Tek nakon dvadesetak minuta Šejn se usudio da napusti svoj provizorni zaklon. Pri pomisli da će sledećih pedesetak milja po svemu sudeći morati da prevale pešačeći oblilo ga je hladan znoj. No bilo kako bilo, znao je da što pre mora da se izgubi odavde.

Cejeni mu sigurno neće dozvoliti da im tek tako umakne. Možda je njihovom poglavici jednostavno bilo ispod časti da se lično razračunava sa jednim jedinim belcem te je stoga jednostavno odjahao u nameri da mu natovari svoje ratnike na vrat. A do tada je Šejn morao da bude što dalje od ovog mesta ukoliko je želeo da sačuva živu glavu.

Izvesno vreme je još napregnuto razmišljao u kom pravcu da krene, a onda je rešio da se uputi na sever prema San riveru. Nadao se da će mu možda poći za rukom da nekako sklepa mali splav na kom bi mogao da se spusti sve do Misuriji.

Pre nego što je krenuo Šejn je skinuo sedlo sa konja rešen da ga ponese sa sobom pošto je postojala mogućnost da negde uz put naiđe na usamljenog Indijanca kome bi mogao da preotme konja.

Sa sedlom preko levog ramena i sa „vinčesterkom” u desnici Šejn je još jednom letimično pogledao na šumovite obronke, a onda je lagano krenuo prema San riveru.

III

Da su bili samo malo oprezniji Indijanci su mogli neprijatno da ga iznenade.

Šejn je bio zaokupljen seckanjem oborenog debla na komade od otprilike desetak stopa kada je primetio da se inače bistra voda San rivera iznenada zamutila.

Odmah mu je bilo jasno da je neko dalje uzvodno zamutio miran gornji tok rečice koja je tek u blizini svog ušća u Misuri bila prepuna opasnih brzaka.

Šejn je munjevito šćepao sedlo i sklonio ga dublje u gustu šumu, koja se nalazila sa obe strane reke. Odmah zatim

se sa oružjem u rukama smestio iza jednog već natrulog debela odakle je imao odličan pregled svega što se kod reke dešavalo.

Samo nekoliko trenutaka kasnije ugledao je petoricu mladih ratnika, koji su se gotovo nečujno kretali uz samu obalu. Samo jedan od njih je bio naoružan starim „springfild”-karabinom dok su ostala četvorica od oružja imali jedino lovačke noževe i lukove i strele.

Šejn je video kako su na trenutak iznenađeno zastali kada su pored obale ugledali sveže oboreno deblo koje je dobrim delom već bilo iseckano na manje komade. Svi do jednog su munjevito sjahali nakon čega je jedan od njih pokupio uzda malih šarenih ponija i poveo ih dublje u gustu šumu. Ostala četvorica su nastavili oprezno da se kreću drugom stranom obale. Zaustavili su se tačno naspram mesta na kom je Šejn počeo da pravi splav. Sudeći po njihovim reakcijama bilo je više nego jasno da su bili svesni da ih je bledoliki primetio i da ih je sada sigurno čekao negde u zasedi.

Pomisao da će morati da ih ubije Šejnu u ovom trenutku ni najmanje nije odgovarala pošto je znao da bi ga u tom slučaju ostali još upornije proganjali. Zato je bio čvrsto rešen da jedino u slučaju krajnje nužde otvori paljbu. Povukao se dublje u šumu, razmišljajući neprekidno o mladom ratniku koji se nepunih pedesetak jardi odatle izgubio u šumi. Znao je da bi imao lepih izgleda da se izvuče iz svega ukoliko bi mu pošlo za rukom da ga pronađe i da ga onesposobi. Zato je rešio da pođe dalje uzvodno gde je primetio peščani sprud preko kog je lako mogao da dospe na drugu stranu obale. Jedini problem je bio taj što se deo spruda video sa mesta na kom su se ona četvorica nalazili. Taj rizik je, međutim, u ovim trenucima morao da preuzme na sebe.

Znao je da će morati munjevito da ostvari svoju zamisao ukoliko je želeo da ih iznenadi.

Kada je stigao do peščanog spruda najpre je još jednom osmotrio čitav predeo, a onda je pognut jurnuo kroz plićak preko reke. Kada se našao na drugoj strani obale munjevito je petražio zaklon iza ogromnog stabla stoletne topole.

Čejeni su se još uvek nalazili sa ove strane reke. Računao je s time da bi mogli da pokušaju da je preplivaju, ali isto tako i da je na istom ovom peščanom sprudu oprezno pređu, te je stoga u velikom luku počeo da im se približava.

Već nakon nekoliko minuta u blizini je začuo uznemireno njištanie indijanskog ponija koji ga je očigledno bio nanjušio. Prebacio je „vinčesterku” u levu ruku nakon čega je iz korica za pojasom izvukao ogromni lovački nož. Nastavio je bešumno da se kreće mekim šumskim tlom, a onda je između drveća već i ugledao senke vezanih ponija.

Osetivši miris nepoznatog čoveka u nozdrvama, životinje uznemireno podigoše svoje glave. Odmah zatim Šejn je iz svog zaklona ugledao i mladog Čejena, koji je svojim tamnim prodornim očima pažljivo motrio i na najmanji pokret u njegovoj blizini. I pored toga što je njegovo lice bilo ukra-

šeno belom i crvenom ratničkom bojom Šejn je jasno video da momak nije mogao da ima više od petnaestak godina.

Čejen je sada gledao tačno u njegovom pravcu iako nije mogao da ga primeti. Šejnu se činilo kao da ga je i on poput uznemirenih životinja naprosto nanjušio.

Već u sledećem trenutku Indijanac je levom rukom posegao za malom kožnom torbicom koju je nosio na leđima odakle je izvukao brižljivo ukrašenu strelu.

Odmah zatim Šejn je iz svog zaklona primetio da se Čejen munjevito sagnuo i da je već u sledećem trenutku nestao negde između drveća. To je i za njega odmah bio znak da treba da reaguje. Čim se pokrenuo konji počеше glasno da njište i da se preplašeno propinju.

Šejn tiho opsova svestan činjenice da bi te proklete životinje sa svojim njištanjem mogle da mu natovare i onu četvoricu na vrat.

A onda se negde iza njegovih leđa šumom prolomio nečiji prodoran krik. Šejnu je odmah bilo jasno da su to Čejeni otkrili njegove tragove u pesku i da su znali da se sada i on nalazi na istoj ovoj strani reke.

Gotovo istovremeno Šejn je levo od sebe ugledao nečiju senku. Instinktivno se bacio u stranu što mu je u stvari i spaslo život pošto se samo koji delić sekunde kasnije u deblo pored kog je do maločas stajao zarila strela onog mladog Čejena.

Svestan da je u ovoj situaciji svaka sekunda dragocena Šejn se munjevito podigao na noge jurnuvši prema mladom ratniku koji se već spremao da odapne sledeću strelu. Šejn je, međutim, uspeo da ga preduhitri i da mu kundakom „vinčesterke” izbije luk iz ruku. Odmah zatim Šejn je oborio mladog još uvek neiskusnog Čejena na zemlju. Levom rukom ga je ščepao za dugu crnu kosu nakon čega mu je oštricu lovačkog noža prineo vratu, stavljajući mu do znanja da ne sme ni da pisne ako mu je život mio.

Međutim, momak je i pored toga počeo glasno da urla.

Glasno opsovavši, Šejn ga je drškom noža snažno mlatnuo po slepoočnici tako da je Čejen nemoćno klonuo u stranu.

U istom trenutku su se iz pravca obale začuli unezvereni poklici one četvorice, koji su kao pomahnitali jurili prema Šejnu. Srećom, bili su još dovoljno daleko tako da je Šejn imao vremena da munjevitim pokretom podigne „vinčesterku” i da mladog Čejena ščepa za jaknu od bizonove kože i da ga povuče za sobom prema vezanim životinjama.

Najpre je onesvećenog ratnika prebacio preko leđa jednog od šarenih ponija da bi ih odmah zatim sve zajedno odvezao nakon čega se i sam vinuo na neosedlanog ponija, pridržavajući levom rukom uzde preostala četiri konja, ali ujedno i svog zarobljenika.

Upravo kada se spremao da životinje potera dublje u šumu u blizini su se između drveća pojavila dvojica Čejena.

Začuo se strahovit prasak „springfield”-karabina koji je na Šejnovu sreću bio toliko star i neprecizan da je tane pro-

hujalo visoko iznad njegove glave, završivši negde u krošnjama drveća.

Držeći „vinčesterku“ u desnoj ruci Šejn je u kratkim vremenskim razmacima ispalio nekoliko metaka u njihovom pravcu. Ciljao je namerno nešto iznad njihovih glava pošto nije imao nameru da bilo kog od njih povredi već da ih jedino zaplaši i zaustavi dok se zajedno sa konjima ne izgubi odatle.

Već nakon nekoliko sekundi poni ga je odneo van domašaja njihovih strela tako da je sada mogao mirnije da jaše između gustih krošnji drveća koje su na pojedinim mestima dopirale toliko nisko da je postojala opasnost da ga neka od grana obori sa leđa ponija. Nakon izvesnog vremena Šejn je životinje poterao udesno prema obalama San rivera. Peskovito tlo koje se prostiralo duž obale omogućavalo mu je mnogo brže napredovanje. Reka je vremenom postajala sve plića tako da je bio u mogućnosti da se kreće njenim koritom, ne ostavljajući na taj način bilo kakve tragove za sobom.

Nakon otprilike tri milje je prešao na drugu stranu obale i poterao konje uz blagu uzvišicu koja se pružala tik uz samu obalu. Kada se našao na njenom vrhu bez mnogo dvoumljenja je usmerio ponija u pravcu zapada čvrsto rešen da se vrati natrag po svoje sedlo i svoje vojničko čebe, koji su se nalazili skriveni u priobalnom rastinju.

Mladi Čejen se i dalje nalazio u dubokoj nesvesti. Čvoruga na njegovoj slepoočnici je iz minuta u minut postajala sve veća dok se iz posekotine na njenom vrhu slivao tanak mlaz krvi.

Šejn se iskreno nadao da ga nije suviše snažno tresnuo po glavi i da će momak uspeti ponovo da dođe svesti.

IV

Indijanac je počeo da dolazi svesti u trenutku kada se Šejn upravo spremao da osedla ponija. I pored toga što je još uvek bio ošamućen momak je kao podivljao počeo da se valja po zemlji.

Pošto je ovako nešto i očekivao Šejn mu je prethodno svezao ruke na leđima, ne zaboravivši da mu strpa svoju maramu u usta da svojim povicima ne bi mogao da privuče ostale Čeiene.

Nakon što je pričvrstio sedlo, a odmah zatim i svezao čebe za njega Šejn je prišao Indijancu i podigao ga na noge. Ovaj se odmah pokušao da ga nogom udari u stomak no Šejn se spretno izmaknuo i snažno ga šćepao za kosu.

— Pokušaj li to još jednom loše ćeš se provesti, momče! — prosiktao je Šejn. Sumnjao je da je Čejen razumeo njegove reči, ali je zato očigledno shvatio njihov smisao i preteći izraz Šejnovog lica, te je odmah nakon toga mirno doz-

volio Sejnu da ga povede za sobom i da ga smesti na leđa jednog od ponija.

Samo koji trenutak kasnije i Sejn se našao u sedlu ponija koji se u međuvremenu očigledno već bio navikao na svog novog gospodara tako da je bez ikakvog opiranja dozvolio da ga Sejn blago podbode i da ga zajedno sa ostalim konjima potera prema obližnjem pešćanom sprudu.

Kada su se našli na drugoj strani obale Sejn je krenuo istim onim putem kojim je maločas jahao sve do mesta na kom je zagazio u reku. Tu je skrenuo na sever, ne naišavši na bilo kakve tragove one četvorice Čejena, koji su ga sigurno i dalje uporno proganjali i za koje je računao da se uveliko nalaze na drugoj strani obale.

Na svom putu do Fort Bentona morao je da prode kroz brdovite predele Derborn Mauntena tako da nije bilo nikakvih izgleda da do zalaska sunca stigne do svog odredišta. Znao je da će negde uz put ili morati da zanoći ili će i u toku noći morati da nastavi da jaše.

Nisu se zaustavljali sve do prvog sumraka, no i pored toga konji nisu pokazivali ni najmanje tragove iznurenosti. Kretali su se dosta sporo ne samo zbog kamenitog tla po kom su jahali već i zbog toga što je Sejn neprekidno pažljivo osmatrao teren, strahujući da bi ponovo mogli da nabasaju na indijansku zasedu.

Negde u smiraj dana izbili su na obalu Teton rivera. Sada im je preostajalo jedino još da skrenu na jug i duž rečnog korita produže dalje do Fort Bentona na reci Misuri.

Sada su se već nalazili blizu imanja nekolicine rančera koji su do tada uvek uspevali da izađu na kraj sa Indijancima i koje su Čejeni zbog njihovog moćnog naoružanja izuzetno respektovali tako da se Sejn nadao da su Čovek koji se ne boji munje i njegovi ratnici odustali od potere za njim.

Jahali su još nepunih sat vremena, a onda je Sejn zaustavio konje na vrhu malog proplanka koji je bio obrastao gustim rastinjem. U sredini se nalazila mala čistina koja je bila kao stvorena za podizanje noćnog logora.

Nakon što je svezao konje Sejn je prišao Čejenu i odvezao mu konopce kojim su mu noge bile vezane ispod ponijevog trbuha.

— Razumeš li jezik kojim govorim? — upitao ga je Sejn kada ga je svukao sa ponija.

Pošto nije primetio bilo kakvu reakciju na Indijančevom licu Sejn mu je izvukao maramu iz usta i liutito dreknuo:

— Bolje bi ti bilo da odgovaraš na moja pitanja ili ću ti ponovo začepiti tu tvoju prokletu gubicu!

— Prokleti bledoliki! — uzviknuo je u tom trenutku Čejen — Čovek koji se ne boji munje će te sa zadovoljstvom poslati u večna lovišta, a ja ću ti odrezati uši i njima ukrasiti moje koplje!

Prava bujica reči koju je momak tako iznenadno prevatio preko usana naterala je Sejnu da se glasno naceri.

— Vidi, vidi! — promrmliao je Sejn. — Gde li si samo tako dobro naučio jezik bledolikih?

Umesto odgovora momak je samo podrugljivo otpljunuo.

Šejn ga je pogurao prema jednom od obližnjih stabala gde mu je naredio da sedne što je on bez pogovora i učinio. Šejn je skinuo laso sa svog sedla i njime ga svezao za deblo pošto je nameravao da u toku noći barem malo odspava.

— Kako se zoveš momče? — upitao ga je Šejn dok je kraj lasa svezivao u debeli čvor.

Kada je uvideo da mladi Cejen nije imao nameru da mu bilo šta više kaže Šejn je samo slegnuo ramenima i tiho se nacerio.

— Uostalom, to i nije bitno, pošto ćeš sigurno dobiti novo ime kada se ponovo budeš vratio svom plemenu. Mislim da ćete nazvati Mali dečko koji je izgubio svoje konje, zar ne?

Dečakove oči počеше životinjski da sevaju, no i ovoga puta mu ništa nije odgovorio.

Pre nego što je otišao na spavanje Šejn je otvorio konzervu sušene govedine koju je pojeo hladnu strahujući da bi odsjaj vatre ipak mogao da privuče Indijance. Ponudio je i momku no on je to isto kao i mešinu sa vodom podrugljivo odbio.

Kada je nepunih pola sata kasnije pošao na spavanje Šejn je krajičkom oka ugledao prizor koji ga je naterao da se tiho nasmeši. Reči koje je maločas uputio Čejenu aludirajući na njegovo novo ime su ga očigledno dirnule u najbolniju tačku tako da je momak sada u okrilju mraka uporno nastojao da se oslobodi kožnih konopaca na rukama i da barem na taj način spase svoju čast.

Što se toga tiče, mogu mirno da spavam, pomisli Šejn. Konopci su naime bili tako dobro svezani da će ih momak na ovaj način najverovatnije samo joši više urezati u ruke. Bio je čak siguran da će sutradan kada ga bude oslobađao morati nožem da ih prereže.

V

Kada se napokon probudio Šejn nije znao koliko dugo je spavao. Najpre nije bio ni svestan šta ga je to trglo iz sna no već nakon samo nekoliko trenutaka čula su jasno registrovala nečije prisustvo. Pogled mu je najpre pao na svezanog Čejena koji je širom otvorenih očiju tupo zurio negde pred sebe, a onda i na konje koji su uznemireno podigli svoje glave.

Neko mi se očigledno prikrada sa leđa, pomisli Šejn dok je i dalje mirno ležao pokriven vojničkim čebetom. U desnici je već uveliko čvrsto stezao dršku „remingtona”.

U tom trenutku se ponovo setio poglavice Čejena i njegovih strela sa kamenim vrhom koje su stvarale ogromne i smrtonosne rane. Tešilo ga je jedino to što u tami koja ga je sa svih strana okružavala ni najbolji strelac nije bio u stanju da dovoljno precizno odapne svoje projekte.

Začuvši tiho šuštanje opalog lišća u svojoj neposrednoj blizini, Sejn je napregnuto zaustavio dah.

Samo koji delić sekunde kasnije do ušiju mu je dopro metalni zvuk koji mu je bio više nego dobro poznat. Repetiranje nečije puške nateralo ga je da munjevito reaguje. Zbacivši čebe sa sebe, Sejn se gotovo neverovatnom brzinom otoktrljao u stranu i uprio cev „remingtona” u pravcu odakle je dolazila opasnost. A onda je noćnu tišinu prekinula strahovita detonacija koja je odjeknula negde u obližnjem rastinju.

Sejn je bio svestan da je u ovim trenucima vrag odneo šalu i da se sada radilo o njegovoj glavi. Više nije bilo vremena za razmišljanje da li će nekoga raniti ili ne već je valjalo spasavati vlastiti život.

Njegov „remington” počeo da bljuje vatru. Odjek prvog revolvereskog hica nije još bio ni utihnuo kada se najpre začuo nečiji prigušen krik, a onda i lomljava suvog granja dok je telo nepoznatog napadača padalo na tle.

Odmah zatim Sejn je skočio na noge i pognut jurnuo prema napadaču. I dalje nije znao da li je pred sobom imao samo jednog ili čitavu grupu Indijanaca. Kada se nagnuo nad Čejenom koji je nepomično ležao na zemlji on se iznenada okrenuo pokušavši da puščanom cevi tresne Šejna po glavi. Sejn se, međutim, munjevito izmakao u stranu da bi se već u sledećem trenutku našao nad njim. Jedan jedini udarac drškom revolvera bio je dovoljan da Indijanca bar za izvesno vreme pošalje u carstvo snova.

Kada je sve ponovo bilo utihnulo Šejn je shvatio da ga okružuje neka gotovo nestvarna tišina što i dalje nije bio siguran znak da je Indijanac bio sam. Sa kažiprstom na revolverskom obaraču Šejn je oprezno počeo da se kreće kroz okolno rastinje. Negde u daljini čulo se tiho njištanje nečijeg konja tako da je Šejn krenuo u tom pravcu, očekujući svakog trenutka da ga odnekud zaspe prava kiša metaka. Ubrzo se pokazalo da je napadač bio sam i da mu više nije pretila bilo kakva opasnost. Stoga je Šejn zajedno sa Čejenovim mustangom koga je pronašao u podnožju obronka koji se sa zapadne strane graničio sa visoravni na kojoj je provodio noć vratio do svog improvizovanog logora gde ga je mlađi Indijanac dočekao sa uzdahom neskrivenog razočaranja pošto se očigledno nadao da će umesto njega pred sobom ugledati nekog od pripadnika svog plemena.

Sejn je najpre mirno svezao mustanga kod ostalih konja, a onda je prišao još uvek onesvešćenom Čejenu koji ga je maločas napao.

Kada ga je izvukao na čistinu video je pri slaboj svetlosti mesečine koja je dopirala kroz guste krošnje obližnjeg drveća da se radilo o ratniku sa starim „springfield”-karabinom na koga je prethodnog dana već bio naleteo i kojem je od one četvorice očigledno kao jedinom pošlo za rukom da se negde domogne konja i da krene u poteru za njim.

Tek kada se Indijanac napokon osvestio i kada je bolno uzdahnuvši obe ruke prineo stomaku Šejn je primetio ogromnu krvavu mrlju na njegovoj kožnoj odeći.

Čejen se najpre kratko zagledao u svezanog momka, a onda je pogledom punim mržnje ošinio Šejna.

— To što si bio brži od mene neće ti spasti život, bledoliki! — procedio je on sa bolnom grimasom na licu. — Žuta ruka će zbog toga što si zarobio njegovog sina, Malog jastreba sigurno iskopati ratnu sekiru i pridružiti se Čoveku koji se ne boji munje u njegovoj borbi protiv gvozdenog konja...

U tom trenutku glas Čejena je najpre iznenada utihnuo, a onda mu je glava nemoćno klonula na grudi. I pored tame koja ga je okruživala Šejnu je bilo jasno da je Indijanac izdahnuo.

Polako je podigao pogled i zagledao se u svezanog Čejena koji je, u stvari, još uvek bio pravo dete.

Kroz glavu mu je prolazilo sve ono što je do tada čuo o Žutoj ruci koji je bio poglavica severnih Čejena u vreme kada se čitavo njegovo pleme nakon bitke kod Big Horna povuklo ovamo u ove krajeve. Žuta ruka je bio najljući protivnik Čoveka koji se ne boji munje. Neprekidno je govorio svojim ratnicima da bi ponovni rat protiv belog čoveka ujedno predstavljao i konačnu propast čitavog njihovog naroda.

Međutim, Žuta ruka je do te mere voleo svog jedinog sina da bi i pored svih nesuglasica bio spreman da se priključi Čoveku koji se ne boji munje ukoliko bi se Malom jastrebu bilo šta desilo. Informacije kojima je Šejn raspolagao govorile su međutim isto tako da je Čovek koji se ne boji munje imao snažnog uticaja na mladog Čejena koji je jednog dana trebao da postane veliki poglavica. I ne samo to, već se i pričalo da je Žuta ruka već uveliko izgubio svog sina i da je on sebe smatrao ne njegovim već naslednikom najvećeg neprijatelja svoga oca.

— Ti si, dakle, Mali jastreb, sin Žute ruke — promrm-ljao je Šejn. — No ako je tako zašto onda jašeš zajedno sa ostalim ratnicima Čoveka koji se ne boji munje kada znaš da tvoj otac želi da živi u miru sa belim čovekom?

— Mir sa belim čovekom znači dugo i mučno umiranje u najgoroj bedi i duševnoj tami — odvratio je dečak glasom punim prezira. — Rat protiv njega donosi brzu i časnu smrt. Što se mene tiče meni je ovaj drugi način umiranja daleko bolji. Pa, ako si čovek, bledoliki, odveži me i časno se bori! Tvog oružja se ni najmanje ne plašim pošto je duh Čoveka koji se ne boji munje u meni!

— On je najobičnija varalica — odvratio je Šejn grubo. — Pa, zar ne shvataš da je sva ta njegova magija lažna i da se iza nje ništa ne krije?

— Kako lažna kada je predskazao zvezdu sa plamenim repom? Njegova moć je ogromna i on će vas sve zbrisati sa lica zemlje!

Uvidevši da bi svako dalje ubeđivanje bilo besmisleno, Šejn je samo odmahnuo rukom.

— Hajde šta čekaš ubij me već jednom bledoliki! — uzviknuo je momak u trenutku kada se Šejn okrenuo u nameri da pokupi svoje stvari i da krene dalje za Fort Benton.

— Ali zašto bih imao razloga da te ubijem, Mali jastrebe? Pa zar još uvek nisi shvatio da se jedino borim kada me neko napadne? Jahao sam vašom teritorijom što je za tebe i tvoje ljude bio dovoljan razlog da me napadnete, te smatram da je moje pravo da pokušam sve da bi oдавde izvukao živu glavu, zar ne?

— Ali Čovek koji se ne boji munje je rekao da si ti Česvelov čovek! — procedio je Mali jastreb.

Začuvši ove reči, Šejn je iznenađeno zastao. Poglavica Čejena je dakle o svemu bio vraški dobro informisan naročito ako se uzme u obzir da čak ni Šejn do svog dolaska u Misulu nije imao predstavu kakav zadatak je, u stvari, trebao da obavi. Novosti su dakle čak i ovde u ovom bespuću putovale brže i od njega samog pošto su prošla tek dva dana otako je napustio Misulu. Sada se pitao da li je to možda bio razlog što ga je poglavica lično sačekao u zasedi.

— A odakle on zna da sam ja Česvelov čovek? — upitao je Šejn

Pitanje je i ovoga puta ostalo bez odgovora. Sudeći po izrazu dečakovog lica bilo je više nego jasno da bilo kakva pretnja ne bi naterala Malog jastreba da mu još nešto otkrije.

Kada je Šejn iz korica za opasačem izvukao ogroman lovački nož Mali jastreb je jedva primetno ustuknuo pošto je očigledno računao da će mu Šejn prerezati grkljan ili da će mu skinuti skalp i poneti ga kao trofej sa sobom. Utoliko je njegovo čuđenje bilo veće kada mu je Šejn prišao i oštrim sečivom prerezao konopce na rukama nakon čega je odvezao i laso kojim je Mali jastreb bio svezan za ogromno deblo.

Dečak je odmah munjevito skočio na noge, no sudeći po njegovom sumnjičavom pogledu bilo je jasno da još uvek nije znao šta sve ovo treba da znači.

— Uzmi dva konja i odvedi tvog prijatelja na neko mesto gde možeš da ga sahraniš po vašim običajima — rekao je Šejn tihim glasom. — Opominjem te da ne krećeš za mnom, jer bi u protivnom možda bio doveden u situaciju da moram da pucam na tebe, Mali jastrebe!

Dečak je u neverici širom iskolačio oči da bi nakon nekoliko trenutaka ipak pošao prema konjima. Odmah je prišao mustangu kog je Šejn maločas doveo, no Šejn je odlučno odmahnuo glavom i procedio:

— Mustanga i ponija na kom sam već jahao ću zadržati za sebe. Ti uzmi preostale konje i vrati se sa njima svojom narodu.

Mali jastreb je bez reči pogovora prišao ostalim životinjama i poveo ih prema beživotnom telu Čejena koji je maločas izdahnuo.

Dok je Šejn sedlao malog šarenog ponija, Mali jastreb je uz dosta napora uspeo da prebaci Čejenovo telo preko konja i da ga na njegovom trbuhu sveže Šejnovim lasom. Šejn se već uveliko nalazio u sedlu kada se i Mali jastreb napokon vinuo na leđa jednog od preostala tri ponija. Pogledi su im se još jednom nakratko sreli, a onda je Mladi jastreb poturao sva četiri konja dublje u tamu.

Šejn je još neko vreme gledao za njim, a onda je i on krenuo. Bio je uveren da će uz pomoć ove dve izuzetno izdržljive životinje bez većih poteškoća uspeti da se domogne Fort Bentona.

VI

Fort Benton već duže vreme nije više bio ono što je nekad bio.

Još do pre nekoliko godina nazivali su ga severnom kapijom Sjedinjenih Država. Parobrodovi, koji su krstarili Misurijem pristizali su u to vreme u luku Fort Bentona, dopremajući sve moguće potrepštine neophodne za dalji i brži razvoj novosagrađenih gradova u državama Montana i Ajdaho.

Sve se to izmenilo od trenutka kada je napokon bila završena severna ruta železničke kompanije „Pacifik Rejlrod”. Od tog časa sudbina Fort Bentona je bila zapečaćena.

Sa jednog od obližnjih brežuljaka Šejn je posmatrao grad na levoj obali moćnog Misurija. Pri poslednjim zracima sunčeve svetlosti Fort Benton je davao utisak izuzetno zapuštenog grada. Sa najvećeg broja drvenih kuća se već uveliko ljuštila boja koje su nekada uredno bile okrečene, dok su na mnogima od njih prozori bili zatarabljeni što je bio jasan znak da su već duže vreme bile nenastanjene.

Svoj već pomalo izlizani kožni šešir Šejn je nabio duboko na čelo pošto je znao da će u Fort Bentonu morati da bude vraški oprezan.

Ako je i Čovek koji se ne boji munje, znao da je iz Misule krenuo čovek sa zadatkom da pomogne Lojdu Česvelu u borbi protiv Indijanaca, onda je ta vest sigurno doprla i do Fort Bentona.

Šejn je, naime, bio čvrsto uveren da se iza poglavičine ratobornosti krilo daleko više od njegove puke opsednutosti borbom za bolju budućnost njegovog naroda.

Već kod prve raskrsnice Šejn je poterao konja prema lučkoj četvrti koja je svojevremeno bila nastanjena mnogobrojnim radnicima, koji su svoje porodice prehranjivali svakodnevnim istovaranjem velikog broja parobrodova, koji su neprekidno pristizali u Fort Benton. Sada su ti lučni radnici već odavno bili napustili grad u potrazi za novim poslom.

U prvi mah Šejn je pomislio da se smesti u jednoj od napuštenih koliba, no ubrzo je odbacio takvu pomisao strahujući da bi neka od spodoba koje su se neprekidno motale prijavim ulicama mogla jednostavno da mu na spavanju prereže grkljan u nadi da će u njegovim džepovima pronaći koji dolar.

Kada je stigao u neposrednu blizinu dokova ugledao je prva crvena svetla zabavne četvrti Fort Bentona. Na dokovima je za divno čudo vladala barem kakva-takva živost, pošto je u luci bilo zakotvljeno nekih desetak brodova. No, za razliku od ranijih vremena kada su u Fort Benton uplavljavali isključivo najlepši i najveći rečni brodovi, Šejn je ovoga puta i pored sumraka koji

je već uveliko bio počeo da se spušta, jasno video da su rečne krstarice na sidrištu bile u isto onako jadnom stanju kao i sam grad.

Crvene ulične svetiljke jasno su govorile Šejnu kuda treba da se kreće da bi stigao tamo gde je i naumio. Kada je Šejn, naime, poslednji put bio u Fort Bentonu Roksi Hil je bila vlasnica saluna u River stritu, te je stoga i ovoga puta nameravao da najpre tamo svrati iako nije bio siguran da će je zateći u već najvećim delom opustelom gradu.

Od raskoši zgrade u čijem se prizemlju nalazio salun, nije više bilo ni traga kao uostalom i kod gotovo svih zdanja u gradu. Sve je do te mere bilo zapušteno da se čak više nisu mogla razaznati ni slova na ogromnom natpisu iznad ulaznih vrata. Jedini znak da u salunu ima nekoga bila su svetla, koji su u njemu gorela.

Šejnova sumnja da se Roksi Hil još uvek nalazila u Fort Bentonu bila je potkrepljena činjenicom da je Roksi bila jedna od onih žena koje su iznad svega volele i cenile život sa svim njegovim lepim, pa donekle i ružnim stranama. Šejn je bio čvrsto uveren da je Roksi među prvim napustila Fort Benton čim je shvatila da ovaj grad pred sobom više nema nikakvu budućnost.

Nakon što je pred salunom sjahao s konja na prašnjavu ulicu Šejn je oba konja poveo kroz otvorenu kapiju u obližnje dvorište gde se pri dnu nalazila poveća štala u kojoj je takođe gorelo svetlo.

Otvorivši vrata, Šejn je pred sobom ugledao već osedelog crnca koji je skrštenih nogu sedeo na bali sena i pri slaboj svetlosti petrolejske lampe bio zadubljen u čitanje neke debele knjige. Starac je do te mere bio preokupljen njenim sadržajem tako da u prvi mah nije ni primetio Šejna. Tek kada se Šejn glasno nakašljao crnac je podigao pogled da bi odmah zatim kao gromom ošinut skočio na noge. Njegove krupne, pomalo umorne oči začuđeno su zurile u mustanga preko čijih leđa je bilo prebačeno šareno Indijansko čebe.

Ne obazirući se na ljubopitljiv izraz čovekovog lica, Šejn mu je dobacio uzde oba konja i tiho upitao:

— Ko je vlasnik saluna?

— Mis Hil — odvratio je crnac.

Uglovi Šejnovih usana se razvukoše u blag osmeh. Pitao se da li je to stvarno moguće? Zar je Roksi do te mere ostarila i postala nepreduzumljiva da više nije bila u stanju da na nekom drugom mestu započne nov život?

— A da li mis Hil iznajmljuje sobe? — upitao je Šejn dok je iz futrole na sedlu izvlačio svoju „vinčesterku”.

Crnac klimnu glavom.

Dodirnuvši u znak pozdrava kratko obod svog velikog „stetsona”. Šejn je napustio štalu i kroz dvorište ponovo kročio napolje na ulicu. Leva noga mu se već nalazila na prvom od tri stepenika koji su vodili na verandu ispred saluna kada je na suprotnoj strani ulice ugledao nejasne obrise nečije ogromne siluete. Zar cigarete koju je nepoznati držao u ustima

omogućio je Šejnu da razazna da je čovekovo lice bilo zaraslo u gustu crnu bradu.

Šejn se pretvarao da ga uopšte nije primetio iako su ga obuzimale najcrnje slutnje.

Pa zar je moguće da su ga već prepoznali i da su Česvelovi protivnici znali da se nalazi u gradu?

Odagnavši sve ove misli od sebe, Šejn je otvorio vrata i kročio u unutrašnjost saluna. Nadao se da će Roksi Hil biti u stanju da mu ispriča mnogo toga o onome što se u poslednje vreme događalo u Fort Bentonu.

Prvo što mu je palo u oči kada je ušao u salun bilo je da je bio iznenađujuće slabo posećen. Izuzimajući šestoricu zapuštenih momaka koji su stajali za šankom i koji su sudeći po njihovom spoljnom izgledu najverovatnije bili lučki radnici u salunu nije bilo drugih gostiju.

Pre nepunih pet godina kada je poslednji put bio ovde ogromni salun je do te mere bio popunjen da su ljudi jedno drugom bukvalno stajali na nogama. A usred te vreve nalazila se Roksi Hil, koja je svojim čvrstim i jedrim grudima, kao i svojim zanosnim osmehom sve prisutne naprosto izluđivala.

Vrata koja su vodila u kockarnicu stajala su širom otvorena, no ni tamo nije bilo žive duše. Sve je ukazivalo na činjenicu da je Fort Benton bio bukvalno na izdisaju. Nije više bilo nijednog čoveka, osim možda Česvela, koji je posedovao dovoljno novca da bi s njim mogao da se kocka.

Zajedno sa barmenom ona šestorica za šankom podozrivo odmeriše Šejna od glave do pete.

Oslonivši se o drugi kraj dugačkog šanka, Šejn je tresnuo „vinčesterku” o pult nakon čega mu je barmen užurbanim korakom prišao i pomalo nerazgovetno upitao:

— Piće, mister?

— Viski! — odvratio je Šejn. — I to pravi, a ne neko od onih razblaženih pića koje obično daješ gostima.

— Imam još jednu bocu „džoni vokera”, mister — promrmljao je barmen. — Ali to zadovoljstvo će vas koštati dvadeset dolara.

Kratko ga odmerivši, Šejn je laganim pokretom zavukao ruku u džep pantalona odakle je izvukao svežanj novčanica i odbrojao dvadeset dolara i spustio ih na šank.

— Radije ću dati i poslednji cent nego da dozvolim da me ovde otruju — procedio je Šejn glasno da one spodobe za šankom ne bi slučajno došle na ideju da pred sobom imaju čoveka sa dosta para koga bi vredelo opljačkati.

Barmen je najpre hitrim i uvežbanim pokretom pokupio novčanice da bi odmah zatim iz skrivenog ormarića izvukao bocu „džoni vokera”. Pažljivo je obrisao prašinu sa nje i pružio je Šejnu zajedno sa vadičepom i besprekorno ispoliranom čašom.

Kada je otpio prvi gutljaj Šejn je sa zadovoljstvom konstatovao da je viski zaista bio izvanredan. To je ujedno bila i prva stvar koja ga je u ovom opustošenom i smrdljivom gradu ~~da~~ barem donekle obradovala. Hteo je već da upita barmena

za Roksi kada je iza svojih leđa začuo škripu vrata u kojima se koji trenutak kasnije pojavio lik ogromnog plećatog muškarca čije je lice bilo zaraslo u gustu crnu bradu.

Uz snažan tresak je zalupio vrata za sobom i prišao šanku. Kada je ugledao bocu skupocenog pića njegove sitne, tamne oči iznenada požudno zasvetlučale. Klimnuvši kratko glavom, čovek je dobacio barmenu: — Hajde, Džad natoči i meni jednu čašu „džoni vokera"! Pa nisam ni sanjao da se u ovoj rupi može tako nešto dobiti.

— Žao mi je, Bomeru, ali ovaj mister ovde je upravo kupio čitavu bocu za sebe — odvratio je barmen, uvukavši sav preplašen svoju pacovsku glavu u ramena.

Na to se bradati div lagano okrenuo i zagledao u Šejna koji je na samo nekoliko koraka od njega upravo ispijao i drugu čašu viskija.

— Siguran sam da nećeš dozvoliti da ti stari drugar umre od žeđi, zar ne, Šejne? — procedio je div, nacerivši se glasno.

Stari drugar? — pomisli Šejn namrštivši se. — Kako li je ono barmen samo oslovio ovu bradatu spodobu? Bomer...

Prošlo je još nekoliko trenutaka u kojima je Šejn napregnuto nastojao da se seti tog imena, a onda mu se u glavi iznenada mnogo toga razbistrilo. Jednostavno je zamislio lik čoveka bez brade i odmah je pred sobom video njegovu toliko karakterističnu četvrtastu bradu. Pa da, bio je to Bomer Brag koji je svojevremeno posedovao vlastiti brod i za koga se govorilo da je gornji tok Misurija poznavao bolje nego bilo ko drugi.

— Hej, Bomeru! — reče Šejn dok mu je oko usana zatreptalo širok osmeh. — Sa tom bradurinom čovek zaista ne može da te prepozna.

Ne čekajući da ga Šejn pozove, Brag mu je prišao i prijateljski ga lupio svojom ogromnom šapom po ramenu. Tada je i barmen već prineo još jednu čašu koja nije bila ni izbliza onako čista kakvu je dao Šejnu. No, to Bomeru ni najmanje nije smetalo, te je jednostavno šćepao bocu viskija i napunio čašu do vrha ne zaboravljajući da isto to učini i sa Šejnovom.

Dok su je obojica ispijali do dna Šejnov pogled se na trenutak zadržao na ogromnom ogledalu koje je bilo postavljeno duž celog šanka. U njemu je ugledao lik žene koja je stajala na vrhu stepeništa koje je vodilo prema sobama gore na spratu. Njeno podnadulo lice mora da je svojevremeno bilo izuzetno lepo, pomisli Šejn.

A onda u istom trenutku kada je ugledao ženine zelene oči Šejn je shvatio da je to, u stvari, bila Roksi Hil. Hteo je već da se okrene i da je pozdravi, ali je ona samo kratko odmahнула rukom i munjevito nestala iza teške plišane zavese koja je odvajala stepenište od dugog hodnika na spratu.

Šekirani njenim izgledom Šejn se naprosto skamenio. Kada se donekle povratio od iznenađenja Šejn se ponovo zagledao u ogledalo.

Pa, zar je i on toliko ostario kao Roksi? Čovek takve

stvari ne primećuje na samom sebi, ali kad vidi nekoga nakon toliko vremena... Kada je pre pet godina poslednji put video Roksi njeno telo je bilo kao izvajano, a danas...

Iz daljih razmišljanja trgao ga je Bomer Brag, koji je već uveliko ponovo natočio čaše i začuđeno ga upitao:

— Hej šta je sa tobom, Šejne?

Shvativši da Bomer nije primetio Roksi, Šejnu je postalo jasno da se ona najverovatnije upravo zbog njega onako iznenadno izgubila. Možda je onim pokretom ruke htela na nešto da ga upozori? Ali na šta?

Bomer se i dalje životinjski cerekao.

— Kaži mi šta te dovodi ovamo u Fort Benton, Šejne?

— Ništa. Ovde sam na proputovanju za Fort Mek Leod gde su se neki moji prijatelji našli suočeni sa ozbiljnim problemima — odvratio je Šejn, slegnuvši ramenima.

— Pitam se samo zašto me lažeš, Šejne? — procedio je Brag glasom koji je odjednom izgubio prijateljski prizvuk, koji je do maločas bio prisutan.

Krajičkom oka Šejn je primetio da su barmenove ruke iznenada nestale negde ispod šanka.

— A ko ti kaže da te lažem, Bomeru? — odvratio je Šejn ledeno.

— Maločas sam bio u štali gde sam malo bolje pogledao ona dva konja sa kojima si stigao u grad. Da nisi onog prelepog mustanga možda oteo Čoveku koji se ne boji munje?

Začuvši ime poglavice Čejena, Šejn se preneraženo zagledao u bradatog diva. Gotovo istovremeno postalo mu je jasno šta je ovakva Bomerova otvorenost trebala da znači.

Brag je očigledno bio ovde sa zadatkom da ga ubije. Za Šejna nije više bilo nikakve sumnje da je Bomer Brag radio za čoveka koji je hteo da prisvoji Česvelove milione i koji se zbog toga uortačio čak i sa divljakom kakav je bio Čovek koji se ne boji munje.

— A ko je uopšte taj Čovek... kako se ono zvaše? — upitao je Šejn prividno iznenađen.

Bomer Brag počeo lagano da odmahuje glavom.

— Nema potrebe da se pretvaraš, Šejne! Nemoj smetnuti sa uma da ni mi baš nismo toliko naivni. Znali smo, naime, sa kakvim si zadatkom poslat u Fort Benton još dok si seдео u vozu za Misulu.

Ove Bomerove reči su još više iznenadile Šejna. Ako se sve zaista tako odigralo onda je to moglo samo da znači da je unutar same Sedme brigade postojao neko ko je Česvelove protivnike snabdevao neophodnim informacijama.

— Dobro, a ko su to „mi”, Bomeru?

Bradati div je, međutim, samo odmahnuo glavom i tiho prosiptao: — Mislim da je ipak pametnije da kao neznalica pođeš u grob, amigo.

Sada je Brad dakle u potpunosti otvorio karte, pomisli Šejn. Čak više ni pred prisutnim svedocima nije krio zbog čega je pošao za Šejnom u salun. Nakon što je iskoraknuo nekoliko koraka u stranu njegova ogromna desnica se spustila na dršku revolvera, koji je nosio visoko zadenut za pojasom.

Iznenaden i pomalo zatečen Bragovim ponašanjem, Šejn počeo napregnuto da razmišlja. Znao je da ga je Brag poznavao od ranije i da je sigurno bio svestan da mu u poštenom dvoboju nije bio dorastao protivnik. To što se ipak odlučio na takav korak moglo je po Šejnovom mišljenju jedino da znači da je negde u blizini imao pomagača.

Da li je to možda bio barmen?

Tu pomisao Šejn je vrlo brzo odbacio pošto je bio uveren da Brag nije bio toliko naivan da pomisli da bi njih dvojica mogli da izađu na kraj sa njim.

Ispljunuvši cigaretu, koja je polako već dogorevala Brag je ledenim glasom procedio:

— Žao mi je stari druže, ali odavde nećeš živ izaći. Za tebe bi kud i kamo bilo bolje da u Misuli uopšte nisi silazio iz voza.

Preteći prizvuk u Bomerovom glasu Šejnu je jasno kazivao da je vrug odneo šalu i da će sledećih nekoliko sekundi odlučivati o životu i smrti.

VII

I pored toga što su Bomer Brag i barmen istovremeno reagovali Šejn je znao da im od njih nije pretila najveća opasnost. Čvrsto je bio uveren da se negde u zasedi krio barem još jedan revolveraš, te se stoga munjevito okrenuo i bacio na pod. Još u padu je izvukao „remington” iz futrole, primetivši ujedno krajičkom oka vrh puščane cevi koji je virio između debelih zavesa iza kojih se ranije nalazila pozornica na kojoj su devojke svake večeri svojim programom uveseljavale prisutne goste. Šejn je prvi metak ispalio u tom pravcu da bi se odmah zatim otkotrljao u stranu, gađajući sledećim Braga. Salunom se istovremeno prolomila detonacija dva revolvera hica. Bragov metak se zario u patos tik pored Šejnove glave dok je tane iz Šejnovog „remingtona” pogodilo bradatog diva ravno u stomak.

Sada mu je preostao jedino još barmen koji je, međutim, bio i suviše nespretn i spor da bi svojom ogromnom sačmaricom mogao da načini bilo kakvo zlo. Dok je oni još uvek nešto petljao oko oba obarača dvocevke Šejn je imao vremena da precizno nanišani i da ga pogotkom u desno rame onesposobi

Tek u tom trenutku se iza zavesa pojavio skriveni napadač kom je već nakon prvog Šejnovog hici „vinčesterka” u visokom luku odletela na pod, ali je zato sada iako teško ranjen u rukama grčevito stezao dršku šestometnog „kolta”. Delom zbog bola koji je ispunjavao svaki delić njegovog tela, a delom i zbog gotovo životinjske mržnje koja ga je obuzela, napadačeve oči su bile širom iskolačene.

Šejn je primetio da mu se prst polako grči na obaraču ta-

ko da nije imao drugog izbora već da još jednom puca na nepoznatog revolveraša.

Hitac iz „remingtona” je pogodio revolveraševu šaku tako da mu je uz bolan krik najpre pucaljka ispala iz ruku, a onda se i on nemoćno skljkao na pod.

Sejn je već bio pomislio da mu više ne preti bilo kakva opasnost kada se salunom prolomio nečiji prodoran uzvik. Nije čak ni uspeo u potpunosti da se osvrne kada je odgore sa sprata odjeknuo prasak revolvera.

Ovoga puta metak nije pogodio nijednog od napadača već se zario u policu iznad šanka, no i to je bio dovoljan znak upozorenja barmenu da skloni ruke sa dvocevke koje je u međuvremenu neprimećen uspeo ponovo da se dočepa.

Kada je Šejn podigao pogled prema stepeništu odakle se najpre začuo uzvik, a odmah nakon toga i prasak revolvera ugladao je punačku plavušu koju je maločas prepoznao jedino po njenim zelenim očima.

Drhteći celim telom pored ograde je stajala Roksi Hil sa malim džepnim „deringerom” u ruci čija se cev još uvek pušila.

Sada više nije bilo nikakve sumnje da je Šejn svojoj staroj poznanici Roksi imao da zahvali što je još uvek živ. Da nije bilo nje barmen bi ga i pored metka u desnom ramenu sigurno poslao u pakao.

Nakon što joj je u znak zahvalnosti kratko klimnuo glavom, Šejn je otišao do njemu nepoznatog napadača koji je obučen u tamno elegantno odelo nepomično ležao na podu. Najpre je vrhom čizme odgurnuo „vinčesterku” i „kolt” u stranu, a onda se nagnuo nad onesveštenim revolverašem.

Prvi metak koji je Šejn ispalio još dok se nepoznati nalazio iza zavese pogodio ga je u slabinu gde se na beloj košulji već stvorila ogromna krvava mrlja. Drugi hitac mu je prošao kroz desnu šaku tako da će sigurno proći još dosta vremena pre nego što plaćeni ubica bude ponovo mogao da se bavi svojim prljavim zanatom.

Odmah zatim Šejn je prišao Bomeru Bragu koji se u mrtvo blede. Usta u kojima je inače neprekidno držao cigaretu bila su iskrivljena u bolnu grimasu.

— Ti si... ti si još uvek... vraški brz, Šejne — izustio je Brag isprekidanim glasom.

Šejn lagano klimnu glavom.

— O tome je trebalo malo ranije da razmišljaš, Bomeru. Nego, zar nećeš da mi kažeš ko iza svega ovoga stoji?

— To ćeš morati sam da saznaš — odvratio je Brag, odlučno odmahnuvši glavom da bi i on nakon toga izgubio svest.

Roksi Hil je u međuvremenu bila sišla niz stepenice i sada se ljutitim glasom obraćala barmenu koji je levom rukom pridržavao ranjenu desnicu, niz koju se slivao tanak mlaz krvi.

— Opušten si, Džade! Hajde gubi se odavde i da se ~~nada~~ **nada** više nisi pojavio u mom salunu!

Ovakvo nešto barmenu naravno nije trebalo dva puta reći, te je odmah pojurio prema izlazu. Nije ni stigao do vrata kada su se ona spolja iznenada otvorila i u njima se pojavio neki suvonjavi čovečuljak. Ogroman „kolt“, koji je držao u rukama delovao je pre smešno nego, zastrašujuće. Da nije bilo metaine zvezde na njegovim grudima čovek ni u snu ne bi pomislio da je pred sobom imao čuvara reda i zakona.

Svojim sitnim očima najpre je na trenutak odmerio Šejna, a onda mu je pogled odlutao do Bomera Braga i onesvesćenog revolveraša koji je ležao gore na pozornici.

Zadovoljno se nacerivši šerif je vratio revolver u futrolu.

— Zaista odlično obavljen posao, mister — reče on. — Da li bi mogao da saznam vaše cenjeno ime?

Iznenaden ovakvom šerifovom reakcijom, Šejn se samo namrštio. To je, naime, bilo prvi put u njegovom životu da se nakon puenjave pojavio čovek sa zvezdom koji mu je čestitao što je pucao na trojicu ljudi. Na kraju je ipak mrzovoljno procedio:

— Zovem se Šejn.

Glasno zviznuvši kroz zube šerif zadovoljno počeo da klika glavom.

— Česvel je zaista bio u pravu kada je tvrdio da ste upravo vi čovek koji nam treba.

— Mislim da o tome možemo i kasnije da porazgovaramo, šerife — odvratio je Šejn. — A sada bi daleko pametnije bilo da nekoga pošaljete po doktora koji bi što pre trebalo da se pobrine za ove ljude.

— To mogu i drugi da obave, Šejne — promrmljao je šerif, slegnuvši ravnodušno ramenima. — Ja ću vas za to vreme odvesti do Česvela.

— Ma, idite do đavoga, šerife — prosiktao je Šejn iznerviran ovakvom čovečuljkovom reakcijom.

— Okej, mister Šejne, ionako vas tek sutra ujutro očekuju. Dotle imate vremena. Ali nemojte ni da pomišljate da ćete Česvela moći da vučete za nos. U tom slučaju ćete se provesti ako ne gore, a ono barem isto kao i Bomer Brag i Flint Everet.

Nakon što je izgovorio ove reči šerif se okrenuo i izjurio napolje na ulicu.

Roksi Hil je pošla za njim, no i pored toga što mu je nešto glasno doviknula šerif se nije zaustavio. Zbog toga se vratila nazad u salun i onoj šestorici koji su još uvek stajali za šankom tutnula nekoliko novčanica u ruke nakon čega su oni izneli Braga i njegovog prijatelja Flinta Evereta.

Kada su napokon ostali sami Roksi Hil je prišla vratima i okrenula ključ u bravi. Izvesno vreme je stajala kao ukopana licem okrenuta vratima, a onda je duboko uzdahnula i lagano se okrenula.

Njene još uvek prelepe zelene oči poprimile su iznenada molećiv izraz.

— Šejne — prošaputala je ona. — Ne gledaj me, molim te, pošto više nisam ona osoba koju si ranije poznavao.

Kuća Lojda Česvela koja se nalazila u ulici Misuri bila je z Fort Benton u jedna od retkih koja je zadržala svoju nekadašnju lepotu i raskošnost. Bila je sveže okrečena, a prozori su se do te mere sijali da je čovek sticao utisak da se neprekidno peru.

Šejn se nalazio na suprotnoj strani ulice ispred jedne od retkih prodavnica koje su još bile otvorene. Pretvarao se da razgleda izložene puške i revolvere, a u stvari je motrio na Česvelovu kuću ispred koje su stajale male elegantne kočije. Vlasnik kočija je bio neki zdepasti čovečuljak obučen u tamno odelo i sa ogromnim svilenim cilindrom na glavi koji je pre nekoliko minuta ušao u Česvelovu kuću.

Šejn još uvek nije znao šta se u Fort Benton događalo, pošto ni Roksi nije mogla bilo šta detaljnije da mu kaže.

Misli mu ponovo odlutaše do Roksi. Hil koju prethodne večeri jednostavno nije mogao da odbije iako je u stanju u kakvom se trenutno nalazila bila sve drugo samo ne oličenje ženstvenosti. Pokazalo se, međutim, da nije imao za čim da žali pošto je Roksi još uvek znala kako da usreći muškarca.

Jedino što je od nje uspeo da sazna bilo je da je Fort Benton pretio naprosto da eksplodira otkako se saznalo da su železničke kompanije rešile da konačno spoje dve velike kontinentalne trase prugom koja je trebala da se izgradi od Havra na Milk riveru do Garisona na Misula riveru.

Roksi jeste da je čula da su Čejeni, Kijove i Crne noge u nekoliko navrata napali radnike železničkih kompanija, ali zato nije znala ništa o tome da je Česvel imao neprijatelje koji su po svaku cenu želeli da se domognu njegovog profita od izgradnje pruge. Nije ni sanjala da su Bomer Brag i Flint Everet radili za nekoga od njih.

Bragov parobrod se već pune tri nedelje nalazio ukotvijen u luci. Po gradu se pričalo da je navodno čekao trapere, koji su sa svojom lovinom trebali da se na njemu spuste niz Misuri.

Flint Everet je bio kockar koji se neprekidno motao po salunima u gradu, ne nailazeći baš često na ljude koji su bili spremni na partiju pokera. Najviše od svega Roksi je iznenadila činjenica da je i njen barmen Džad bio sa njima.

Roksi Hil je primetila Flinta Evereta da se ušunjao kroz sporedna vrata u salun, te je stoga dala znak Šejnu svesna da je najverovatnije zbog njega došao.

Negde pred svitanje Šejn je poslao Roksi da se raspita o stanju trojice ranjenika.

Džad je kao što se to moglo i očekivati u međuvremenu bio kao u zemlju propao dok su se Bomer Brag i Flint Everet i dalje nalazili u doktorovoj kući. Do tog trenutka ih niko nije bio posetio. Između ostalog doktor je rekao Roksi da će potrajati barem dve nedelje pre nego što njih dvojica budu u stanju da stanu na noge.

Crnac, koji je sedeo gore na sedištu kočija, upravo je sa neskrivenim uživanjem pripaljivao sebi debelu cigaru što je bio siguran znak da nije očekivao skori povratak svog gazde iz Česvelove kuće.

Već u sledećem trenutku Šejn je primetio kako se ulicom približava gradski šerif za koga je od Roksija saznao da se zove Luis Holms i da je Lojdu Česvelu imao da zahvali što su mu gradski očevi prikačili metalnu zvezdu na grudi.

U Fort Bentonu nije bila nikakva tajna da je Holms činio jedino ono što bi mu Česvel naredio.

Holms je naravno još iz daleka prepoznao Šejna i sada mu se užurbanim korakom približavao.

— Pa dobro, šta radite ovde, Šejne? — upitao je on umešto pozdrava. — Kao da ne znate da vas Česvel već uveliko očekuje.

Šejn mu ništa nije odgovorio već je samo laganim korakom pošao prema drugoj strani ulice.

Sa svojim kratkim zdepastim nogama Holms je i pored toga imao velikih poteškoća da ga prati.

Kada su ušli u kuću našli su se u ogromnom ulaznom holu odakle je mnoštvo vrata vodilo u susedne prostorije. Jedna od njih su stajala širom otvorena i kroz njih je dopiralo zveckanje tanjira.

Holms koji je teško dahćući stajao pored Šejna je rukom pokazao prema vratima koja su se nalazila pri dnu hodnika tik uz samo mermerno stepenište koje je vodilo na sprat.

— Tamo je Česvelova kancelarija — reče šerif.

U tom trenutku njihovih ušiju je dopro umiljat ženski glas.

— Lojde, dragi, zvonim evo već pola sata, a niko...

Podigavši pogled prema vrhu stepeništa. Šejn je ugledao ženu obučenu u prozirnu svilenu spavačicu kroz koju se jasno naziralo njeno besprekorno oblikovano telo.

Očigledno iznenađena prisustvom stranca u Česvelovoj kući žena je usred rečenice zanemela i zastala kao skamenjena.

A onda se samo koji delić sekunde kasnije u vratima koja su vodila u Česvelovu kancelariju pojavio muškarac za koga je Šejn već na prvi pogled bio siguran da je to mister Lojd Česvel lično. Bio je otprilike Šejnove visine, ali je zato bio bar tridesetak kilograma teži od njega. Izgledao je nespretno potpuno onemoćalog grizlija, no Šejn je vrlo dobro znao da prvi utisak lako može da vara i da i takvi ljudi mogu da budu izuzetno snažni i žilavi.

— Lojde, dragi, htela bih već jednom da doručujem — reče devojka, gledajući i dalje Šejna.

— Danas ćeš kasnije doručkovati — odvratio je Česvel ljutito — A sada idi gore i obuci se pošto ovde više nisi u javnoj kući.

Zenino lice se odjednom zajapurilo od besa. Pogledom je samo ljutito ošinula Česvela da bi se odmah zatim okrenula i nestala u jednoj od mnogobrojnih soba na spratu.

— Dobrodošli u Fort Bentonu, Šejne — reče napokon

Česvel. — Holms mi je već ispričao šta se desilo u salunu mis Roksi Hil. Da li možda znate za koga su Brag i Everet radili?

— Ne znam — odvratio je Šejn čim su se rukovali. — To, međutim, i nije ono što me najviše zanima. Radije bi voleo da znam kako je moguće da se u Fort Bentonu već pročulo da sam stigao ovamo sa zadatkom da razrešim sve one silne slučajeve prepada na vaše radnike.

— Šta, zar je moguće da se to zna? — zapitao je Česvel iskolačenih očiju.

— Ne samo da se zna, već je i Čovek koji se ne boji munje bio o svemu obavešten tako da je svojeručno pokušao da me pošalje u večna levišta.

— Jeste li uspeli da ga ubijete? — upitao je Česvel u nadi da je možda jedan od njegovih najljućih protivnika konačno uklonjen.

— Na žalost, ne! Pucao je iz zasede na mene nakon čega se izgubio pre nego što sam uspeo da ga uzmem na nišan — slagao je Šejn.

— Ali odakle vam onda ona dva indijanska konja? — umešao se Holms.

— Pogačica je poslao nekolicinu svojih ratnika za mnom. Jedan od njih je bio sin Žute ruke.

— Pa nije valjda da ste dečaka ubili? — zavapio je Česvel preplašeno.

— Ne, njega sam pustio, ali sam zato bio prisiljen da ubijem jednog drugog ratnika. A sve to imamo da zahvalimo nekom od ljudi iz vaše neposredne okoline, koji je o svemu obavestio vaše protivnike.

Česvel odlučno odmahnu glavom.

— To jednostavno ne mogu da verujem, Šejne. Osim Majka Gilespija i Holmsa niko drugi nije znao za vaš dolazak. A za njih dvojicu sam u svakom trenutku spreman da stavim ruku u vatru.

Ime Majk Gilespi Šejn do tada još nije čuo. No pre nego što je uspeo Česvela da upita ko je on u stvari on je rukom pokazao u pravcu svoje kancelarije i rekao: — Hoćete li da mi se pridružite za doručkom, Šejne?

— A ja sam mislio da se kod vas danas kasnije doručkuje — odvratio je Šejn, nacerivši se dok mu je pogled odlutao negde gore prema stepeništu.

Opaska se Česvelu ni najmanje nije dopala. Sudeći po izrazu njegovih žučkastih očiju Šejn je došao do zaključka da je Lord Česvel u vezi s devojkom u svilenoj spavaćici očigledno bio izuzetno osetljiv. Najverovatnije je pokupio u nekoj javnoj kući, no i pored toga je hteo da je zadrži isključivo za sebe, te mu se ni najmanje nije dopadalo kada bi ona otvoreno koketirala sa nekim kao što je to učinila maločas sa Šejnom.

Dok je Česvel ulazio u svoju kancelariju Holms je iza Šejnovih leđa tiho prosiktao:

— Držite se dalje od Ronde inače ćete vrlo brzo završiti na dnu reke.

Ne obazirući se ni najmanje na Holmsove reči, Šejn je pošao za Česvelom. Za bogato postavljenim stolom već je se-

deo čovek koga je Šejn pre desetak minuta video da ulazi u kuću.

— Šejne, ovo je Majk Gilespi, moj advokat — rekao je Česvel.

Gilespi samo kratko klimnu glavom. Njegove sitne oči delovale su potpuno bezizražajno. Ni to, međutim, kao uostalom i Česvelov spoljni izgled, nije moglo da zavara Šejna. Njegova urođena sposobnost da odmah proceni ljude govorila mu je da je pred sobom imao izuzetno opasnog čoveka, koji je u svakom trenutku bio spreman i na najplodnije smicalice.

— Izvolite, sedite, Šejne — rekao je Česvel dok se smeštao u udobnu kožnu naslonjaču. — Majk, ispričaj Šejnu ne kakve sve teškoće nailazimo.

IX

— Mogli bismo da zatražimo pomoć vojske koja bi sigurno sa lakoćom sprečila napade na naše radnike — reče Gilespi. — Međutim, mister Česvel strahuje da bi u tom slučaju moglo da dođe do sukoba sa Indijancima koji bi mogao da poprими neslućene razmere. Kao što sigurno i sami znate, Čovek koji se ne boji munje iz dana u dan okuplja sve više pristalica, i to sve otkako je predskazao pojavu komete.

— To jeste tačno, ali ipak mislim da ste o svemu trebali da obavestite vojne vlasti. Uveren sam da bi i samo prisustvo nekoliko određa konjice u velikoj meri smirilo Indijance — odvratio je Šejn.

Gilepsi se na trenutak zagledao u Česvela koji je samo slegnuo ramenima i između dva zalogaja promrmljao:

— Da, ali to je ujedno i pitanje troškova, Šejne. Vojne vlasti zahtevaju da im platim da bi štitili moje ljude.

— Čini mi se da smo upravo načeli pravu temu, mister Česvel — odvratio je Šejn, razvukavši usta u širok osmeh. — Morali bismo da porazgovaramo o tome šta ja, time dobijam ako mi pođe za rukom da sprečim dalje napade na vaše radnike

Česvel i Gilespi se začuđeno pogledaše.

Stisnutih pesnica od besa Česvelov advokat se naprosto proderao:

— Pa vi radite za državnu organizaciju, Šejne! A koliko je meni poznato oni vas već plaćaju za to tako da nemate prava da od nas bilo šta tražite!

Kada je video da se Gilespi iznenada sav pokunjen zagledao u tanjir pred sobom Šejn nije mogao, a da se zadovoljno ne naceri. Namerno ga je isprovocirao i sada je bilo očigledno da je čak i taj toliko proračunati ljigavi čovečuliak shvatio da je suviše rekao. Šejnu je sada bilo jasno da je Gilespi mnogo toga o njemu znao. Čak se ne bi ni najmanje začudio da Gilespi zna i za postojanje Sedme brigade za koju je Šejn radio.

Šejn je bio rešen da prvo od odgovornih ljudi u Vašing-

tonu zatraži određene informacije o Gilespiju. Ujedno je i postao svestan da će od ovog trenutka morati vraški da pripazi na Gilespija koji bi ako se oseti ugrožen lako mogao da unajmi ljude da ga na podmukao način eliminišu.

— Friznajem da se donekle slažem sa vama, džentlmeni — odvratio je Šejn, obraćajući se u prvom redu Lojdu Česvelu. — Ovo je, međutim, poseban zadatak gde nisam spreman da za najobičniju crkavicu stavim glavu u torbu.

— Dobro, a koliko tražite, Šejne? — upitao ga je Česvel.

— Deset hiljada dolara odmah na ruke i još deset hiljada ako prepađi prestanu.

— Slažem se, Šejne — rekao je Česvel bez mnogo premišljanja. — Gilespi će vam isplatiti novac u ovdašnjoj banci. Ali, recite vi meni šta ćete prvo preduzeti?

Pošto nije imao nameru da pred Gilespijem iznosi svoje planove Šejn je samo kratko odvratio: — Odjahaću do šatorskih naselja u kojima su smešteni vaši ljudi i raspitaću se da li je neko primetio nešto sumnjivo u poslednje vreme.

— Sami? Znate li uopšte sa koliko ljudi je Čovek koji se ne boji munje poslednji put napao moje ljude?

— Ne

— Bilo ih je sigurno preko stotinu! Zato vam savetujem da prikupite grupu revolveraša i da pođete zajedno s njima. Svi troškovi idu na moj račun, Šejne.

— Razmisliću i u tom vašem predlogu, Česvele — odvratio je Šejn, klimnuvši glavom.

Luis Holms je sve vreme razgovora ćutke sedeo za stolom. Šejn je bio uveren da je Holms bio ledeno proračunat, ali da je ujedno mogao da bude i izuzetno odan. Verovatno je kod Česvela zarađivao kao nikada do tada u svom životu, te je svim silama nastojao da ne izgubi posao.

Šejn je bio čvrsto rešen da se uortači sa njim čim od Gilespija dobije obećanih deset hiljada dolara.

Ćutke su završili sa doručkom, a onda se Šejn prvi digao od stola.

— Možemo da krenemo, Gilespi — reče Šejn. — Ne zabravim da čoveku mozak najbolje radi kada pod prstima oseti šuštanje novčanica, zar ne?

Gilespi koji je u međuvremenu ponovo bio povratio prisustvo duha samo je hladno klimnuo glavom. Kratko se pozdravio sa Česvelom, a onda su on i Šejn pošli napolje prema njegovim kočijama.

X

Od onih deset hiljada dolara koje mu je Gilespi isplatio Šejn je posedovao samo još polovinu. Druga se u međuvremenu već uveliko nalazila u Holmsovom džepu.

Šejn je bio izuzetno zadovoljan poslom koji je sklopio pošto se ispostavilo da je Holms bio izuzetno spretna i preduzimljiv čovek. Dok je Šejn obilazio naselja u kojima su privremeno bili smešteni Česvelovi radnici Holms je u Fort Bentonu marljivo prikupljao najrazličitije informacije.

Od nekolicine polukrvnih Indijanaca Šejn je uz put uspeo da sazna da je Čovek koji se ne boji munje pripremao novi napad na Česvelovu prugu i radnike koji su je užurbano gradili. Jedino nisu mogli da mu kažu na koje od tri naselja je Indijanski poglavica ovoga puta bacio oko. No, tu je Šejn imao neki svoj predosećaj koji ga obično nije varao.

Sudeći po informacijama koje je prikupio od radnika bilo mu je jasno da je poglavica Čejena pre svakog napada bio odlično upoznat sa prilikama u pojedinim logorima. To je moglo samo da znači da je među Česvelovim radnicima bilo onih koji su radili za protivničku stranu. Šejn je sumnjao da su ti ljudi sarađivali direktno sa Indijancima već je postojao neko ko je u tome posredovao, a taj neko se sigurno nalazio takođe u Fort Bentonu.

Još pre nego što je pošao do radničkih naselja daleko u preriji Šejn je poslao telegram nadležnima u Vašingtonu u kom je zatražio sve moguće informacije o Majku Gilespiju.

Već prvog dana se ispostavilo da je Holms vredeo onih pet hiljada dolara koje mu je Šejn dao. Poput psa tragača Holms se tokom celog dana muvao po ulicama Fort Bentona, nastojeći da sazna imena ljudi sa kojima su se Bomer Brag i Flint Everet poslednjih nedelja viđali.

Na kraju je ostalo jedno jedino ime koje se u svim informacijama pominjalo: bilo je to ime revolveraša Lua Legeta.

Leget je radio za čoveka po imenu Kolin Stivenson, koji je do pre nekoliko godina bio najbogatiji čovek u Fort Bentonu. Stivenson je svojevremeno pod svojom kontrolom držao sve luke od Fort Juniona do Fort Bentona i nijedan brod nije mogao da uplovi u bilo koju luku bez njegove izričite dozvole.

Poslednjih nekoliko godina o njemu se gotovo ništa nije moglo čuti. Znalo se jedino, a to je Stivenson već odavno bio predvideo, da su mu velike železničke kompanije svojom prugom pokvarile posao. Kao čovek sa istančanim smislom, za sklapanje najunosnijih poslova Stivenson je već odavno prodao najveći broj svojih brodova i zgrada ovde u Fort Bentonu, i to još mnogo pre nego što su njihove cene počele vrteglavo da padaju. Pričalo se da je najveći deo svog novca uložio u rudnike zlata negde u brdima Montane.

Trenutno se Stivenson nalazio u Fort Bentonu da bi lično nadgledao prodaju poslednjih ostataka njegove razrušene imperije. Iz dana u dan se očekivalo da bi konačno mogao da okrene leđa Fort Bentonu i da se nikada više ovamo ne vrati.

Opis ovog čoveka izazivao je u Šejnu neskrivenu sumnjičavost. Stivenson je očigledno bio jedan od onih beskrupuloznih biznismena koji su nasiljem lomili svaki otpor i koji se ni najmanje nisu libili da uz pomoć plaćenih revolveraša uklone svoje direktne konkurente.

Šejn je bio ubeđen da čovek poput njega nikada neće

moći da se promeni. Zato mu je i bilo čudno što se pričalo da se Stivenson spremao da konačno napusti Fort Benton kada je sigurno znao da se izgradnjom pruge sve do Garisona mogu zgrnuti silne pare.

Sve su to bile samo sumnje koje je valjalo dokazati, a to sigurno neće biti ni najmanje lako.

Nakon što ga je Holms o svemu ovome izvestio Šejn ga je poslao da prati Gilespija, i da ga obaveštava o svakom njegovom koraku.

On sam je za to vreme otišao doktoru u čijoj kući su se nalazili Bomer Brag i Flint Everet.

Dok je hodao ulicama na kojima je već uveliko počeo da pada prvi sumrak Šejn je neprekidno imao osećaj da ga neko posmatra. U nekoliko navrata je zastajao i oprezno se osvrnuo oko sebe, no nije mogao bilo šta sumnjivo da primeti.

Kada je napokon stigao do doktorove kuće koja se nalazila nedaleko od Roksinog saluna Šejn je uspeo da uđe unutra tek pošto je već odavno osedelom krivonogom lekaru u šake tutnuo novčanicu od deset dolara.

Bomer Brag je bio pri svesti. Sedeo je uspravno u krevetu, pridržavajući se rukama za ogromnu ranu na stomaku. U krevetu do njega ležao je Flint Everet. Iako to u prvi mah nije pomišljao bilo je više nego jasno da je kockar daleko gore prošao od bradatog Bomera. Everet se još uvek nalazio u komi i pitanje je bilo da li će uopšte uspeti da se izvuče. Njegovo avetinjski blede lice bilo je prekriveno graškama znoja i pored toga što u sobi zahvaljujući širom otvorenim prozorima ni najmanje nije bilo toplo.

— Šta sada opet hoćeš, Šejne? — upitao je Brag sa bolnom grimasom na licu.

— To sigurno i sam znaš, Bomere — odvratio je Šejn nakon što ga je doktor ostavio samog sa dvojicom ranjenika. — Hoću da znam ko te je unajmio da me ubiješ?

Bradati div je isto kao i prethodne večeri odlučno odmahnuo glavom.

— Radi šta hoćeš, ali od mene nećeš ništa saznati, Šejne. Kao što rekoh to ćeš morati sam da saznaš, jer u protivnom moj život ne bi vredeo ni prebijenog centa.

— Da, ali ne zaboravi da bi mogao mnogo toga da učinim za tebe ukoliko bi me naveo na pravi trag — procedio je Šejn.

Brag je već bio otvorio usta da mu nešto odgovori kada je Šejn primetio kako je iznenada u paničnom strahu iskolačio oči, zagledavši se u nešto iza njegovih leđa.

Samo trenutak pre nego što je prostoriju ispunila detonacija prave kiše metaka Šejn je uspeo da se baci na pod. Oba prozora sobe bila su ispunjena odsjajom vatre revolverskih cevi. Zaklonjen malim noćnim ormarićem Šejn je ležeći na podu munjevito izvukao „remington” i ispalio nekoliko hitaca prema otvorenim prozorima. Na trenutak mu se učinilo da je napolju u tami začuo nečiji bolan krik, ali u to nije mogao da bude posve siguran pošto je još uvek svaki šum nadjačavala buka revolverске paljbe.

A onda su isto onako iznenadno kao što su se i pojavili napadači ponovo nestali. U prostoriji, koja je bila ispunjena barutnim dimom, na trenutak je zavladala mrtva tišina.

Podigavši se na noge, Šejn se oprezno primakao prozoru kroz koji je dole u prašini ugledao nepomično telo jednog od revolveraša.

U sledećem trenutku iza Šejnovih leđa su se otvorila vrata i u njima se sav usplahiren pojavio sedokosi lekar. Tek tada je Šejnov pogled pao na Braga i Evereta. Obojica su naprosto bili izrešetani mecima. Pri samoj pomisli da je i on lako mogao da prođe kao ova dvojica revolveraša Šejna počeo je da podilaze ledeni žmarci.

— Prokleti pasiji sine! — dreknuo je izbezumljeni doktor na njega.

Šejn se ni najmanje nije osvrtao na pravu bujicu najpogrdnijih reči koje mu je lekar uputio već je kroz prozor iskočio napolje na ulicu.

Lik revolveraša u prašini mu nije bio poznat. Već na prvi pogled bilo mu je jasno da momku više nema pomoći.

U tom trenutku Šejn je začuo nečije korake koji su mu se užurbano približavali. Hteo je već da se izgubi kada je u tami prepoznao lik šerifa Holmsa.

XI

Činjenice koje su govorile u prilog Šejnovoju sumnji da je Kolin Stivenzon u sve ovo umešan bile su dovoljne da on i Holms pođu do njega i da mu postave nekoliko neugodnih pitanja.

Jedan od revolveraša, koji su poslali Braga i Evereta u pakao i koji je sada ležao pred njihovim nogama bio je Gus Fenvik koji je bio jedan od Stivenzonovih plaćenika. Osim ovog podatka Holms je upoznao Šejna još sa jednim koji je pripadnika Sedme brigade daleko više uznemirio.

Prateći Gillespija Holms je saznao da se on susreo sa čovekom po imenu Legle. Taj Legle je bio Stivenzonov glavni knjigovoda. Sada više nije bilo nikakve sumnje da je Šejn bio u pravu kada je pomislio da Gillespi igra neku svoju prljavu igru iza Česvelovih leđa.

Ostavljajući Holmsa da se pobrine za trojicu poginulih, Šejn se užurbanim korakom uputio prema telegrafskoj stanici grada Fort Bentona pošto je računao da je odgovor iz Vašingtona već stigao.

Poruka koju je Šejnu uručio poštanski službenik skoro ga je oborila sa nogu iako je nešto slično očekivao.

Nadležni u Vašingtonu su ga obavestavali da je Gillespi do pre godinu dana bio pripadnik Sedme brigade i da je radio kao oficir za vezu u gradiću Sent Pol u državi Minesota. Tamo Šejna put još nikada nije bio naveo tako da i nije mogao da zna za njega, ali je zato Gillespi sigurno već u nekoliko navrata čuo za Šejna.

Pitanje koje je Šejna u ovim trenucima najviše mučilo bilo je šta bi mogao da bude Gilespijev sledeći potez. Bez obzira na informacije kojima je raspolagao Šejn je bio svestan da ne bi imalo nikakve svrhe da već u ovom trenutku otkrije Gilespijev pravi identitet, jer Gilespi sigurno nije sam igrao ovu prijavu igru već je imao partnere koji su mu pomagali da Česvelu pomrse račune. Jedan od njih, ako ne glavni, bio je zacementirani Kolin Stivenson. Da se to dokaže neće biti nimalo lako.

Rešen da rešavanje najvećih problema ostavi za sutrašnji dan, Šejn je pošao do saluna svoje stare prijateljice Roksi Hil.

Citavo zdanje se te večeri nalazilo u potpunom mraku. Roksi je očigledno bila rešila da tog dana uopšte ne otvara salun pošto je posao u poslednje vreme ionako išao dosta traaljavo.

Kada je ugledala Šejna na vratima Roksi je bila van sebe od sreće što će i ovu noć provesti s njim.

XII

Podigavši se u krevetu Roksi je razočarano uzdahnula.

— Jesi li i ti čuo kucanje?

Šejn klimnu glavom.

Glasno kucanje o ulazna vrata počeo ponovo da odjekuje praznom kućom.

— Možda je to jedan od tvojih obožavalaca? — promrm-ljao je Šejn nacerivši se.

Roksi samo odmahnu glavom.

— Već odavno se više ne bavim tim poslom — odvratila je ona, okrećući se na stranu dok je Šejn užurbano navlačio pantalone. Odmah zatim Šejn se sa „remingtonom” u ruci nečujno spustio dole u prizemlje. Zastao je pored samih ulaznih vrata i tiho promrmliao kada se napolju ponovo začulo uporno kucanje: — Ko je?

— Ja sam, Šejne. Holms! — začuo se šerifov promukao glas sa ulice. — Hajde otvaraj već jednom, imam nešto važno da ti kažem.

Nakon što je povukao rezu sa vrata Šejn ih je odškrinuo samo toliko koliko je Holmsu bilo potrebno da uđe. Odmah zatim Šejn ih je ponovo zaključao tako da su se obojica našli u gotovo neprozirnoj tami.

— Hajde, govori — reče Šejn.

U tom trenutku unutrašnjost saluna je obasjala topla svetlost petrolejske lampe koju je gore na stepeništu Roksi držala u rukama. Bila je polunaga, umotana jedino u čaršav koji je na brzinu uzela sa kreveta.

Opčinjen prizorom koji je ugledao pred sobom omaleni šerif širom otvorenih usta zurio u Roksi čije su ogromne grudi svakog trenutka naprosto pretile da izlete ispod tanušnog platnenog pokrivača. Holms se ni jednog trenutka nije

nacerio što je Šejnu jasno kazivalo da su barokne obline Roksi Hil ostavile snažan utisak na njega. Možda je Roksi bila upravo tip žene koji je Holmsa magično privlačio.

Kada je napokon odvojio pogled od nje i kada se zagledao u Šejna Holms se sav bio zajapurio dok mu je glas od uzbuđenja do te mere podrhtavao da je jedva uspeo da prozbori nekoliko povezanih rečenica.

— Gilespi... Gilespi je ponovo bio kod Leglea. I to nekih pola sata. Hteo sam već ponovo da pođem za Gilespijem kada sam primetio Leglea da izlazi iz Stivensonove kuće i da sedla konja. Odmah zatim Legle je napustio grad.

— Koliko vremena je od tada prošlo? — upitao je Šejn.

— Nepunih desetak minuta.

— A jesi li možda video u kom je pravcu odjahao?

— Na zapad prema Teton riveru.

— Hajde idi i osedlaj mi ponija koji se nalazi u štali mis Hil! — doviknuo mu je Šejn da bi odmah zatim kao gromom ošinut pojurio na sprat gde ga je Roksi širom iskolačenih očiju začuđeno posmatrala.

Šejn je munjevitom brzinom navukao preostale delove odeće nakon čega je pokupio opasač sa revolverom i „vinčesterku“, kao i bisage, koje su bile prepune municije. U prolazu je ovlaš poljubio Roksi i izjurio napolje na dvorište gde je Holms upravo izvodio osedlanog ponija iz štale.

Šejn je najpre strpao „vinčesterku“ u futrolu za sedlom, a onda je privezao bisage i vinuo se u sedlo.

— A šta ja da radim? — upitao ga je Holms.

— Idi i odspavaj malo — promrmeljao je Šejn. — Sutra nas obojicu sigurno očekuje naporan dan.

Pre nego što je Holms uspeo bilo šta još da izusti Šejn je već uveliko bio izjahao iz dvorišta.

XIII

Noću se prednost od gotovo pola sata mogla samo teško nadoknaditi. U tami koja ga je okruživala Šejn nije imao nikakvih izgleda da pronađe bilo kakav trag. Znao je da će i ovoga puta morati da se osloni jedino na svoje sedmo čulo koje ga je obično nepogrešivo vodilo do željenog cilja. Sve je to padalo u vodu ako je Holms kojim slučajem pogrešio u svojoj proceni da je Legle krenuo prema Teton riveru.

Jahao je već gotovo ceo sat kada je primetio da je poni iznenada naćulio uši. To je za Šejna bio znak da munjevito zaustavi ponija i da sjaše. Zvezdano nebo bez mesečine omogućavalo mu je da barem koliko-toliko razazna predeo koji se pružao pred njim. Pogled mu se zaustavio na obližnjem brežuliku koji je bio obrastao gustim rastlinjem usred kog su se nekoliko stabala podizala visoko u nebo.

Šejn je osećao da se gore na brežuljku neko nalazio. Ako ga taj njegov osećaj nije varao onda je bilo lako moguće da i njegov dolazak nije ostao neopažen.

Izvukao je tiho „vinčesterku” iz futrole nakon čega je sakrio ponija u obližnje grmlje. Trčeći pognut od žbuna do žbuna, Šejn se sve više približavao podnožju brežuljka. Kada je napokon zastao učinilo mu se da čuje nečije glasove.

Ne oklevajući ni časa, Šejn je oprezno počeo da se penje prema samom vrhu. Negde na polovini puta uronio je u gusto grmlje kroz koje je nastavio da napreduje četvoronoške. Trudio se da ne načini ni najmanji šum svestan činjenice da bi to ujedno mogao da bude i njegov kraj.

Gore, pri samom vrhu, ugledao je odsjaj vatre koju je okolno rastinje do te mere prikrivalo da i nije bilo nikakvo čudo što je ranije nije primetio.

Sada je već bio u stanju da jasno razazna pojedine glasove. Neko je nešto govorio na jeziku Čejena. Bio je to prodran, pomalo piskav glas nekog očito još mladog ratnika. Šejn se na trenutak naprosto stresao, shvativši da je to u stvari bio glas Malog jastreba, sina poglavice Žuta ruka.

U jednom trenutku Šejnu se učinilo da je čuo buku koja je mogla da potiče jedino od nečijeg međusobnog gušanja, a onda je sve ponovo utihnulo.

Neka zla slutnja se iznenada uvukla u Šejna. Nešto mu je govorilo da Mali jastreb nije svojom voljom ovde. Nastavio je dalje da puži sve dok kroz grmlje nije ugledao likove ljudi okupljenih oko vatre. Bilo ih je troje. U jednom od njih Šejn je odmah prepoznao Čoveka koji se ne boji munje. Njegovo tamno lice grubih crta krilo je u sebi nešto demonsko. Ovoga puta, međutim, nije bilo išarano ratničkim bojama. Nasuprot njemu pored vatre je sedeo neki belac dok je Mali jastreb ležao podalje od njih sa svezanim rukama i nogama.

Belac koji mora da je bio Stivensov knjižovoda Oliver Legle reče svojim kreštavim glasom: — Ti najbolje znaš šta je za tebe najpametnije, poglavice. A znaš isto kao i ja da dečak za tebe predstavlja očiglednu opasnost. On je hteo da uništi tvoju magiju. I ne samo to već je i naslednik Žute ruke što znači da će kad-tad zahtevati svoja prava. Ako ga ubiješ bićeš lišen svih briga i svi Čejeni će poći za tobom. Sa njima ćeš moći da proteraš Gvozdenog konja iz tvoje zemlje, a ja ću onda trgovati samo sa tobom. Nabavljaću sve što je tvom narodu potrebno, a vi ćete mi zauzvrat davati krzna životinja koje ćete moći slobodno da lovite.

To što je čuo Šejnu je bilo više nego dovoljno da shvati da je Legle lagao vrača na najbestidniji mogući način, a da je on bio toliko zaslepljen svojom žudnjom za neograničenom vlašću nad Indijancima da ništa od toga nije primećivao.

— U redu, ubiću Malog jastreba — reče Čovek koji se ne boji munje. — A ti sada pođi svojim putem, bledoliki.

Kada je Legle uzjahao svog konja i krenuo dole niz padinu Indijanski vrač i samozvani poglavica je pošao deo puta sa njim da bi ga ispratio kao pravog prijatelja. Zastao je leđima okrenut nekih dvadesetak jardi udaljen od mesta na kom se Šejn nalazio. Šejn je za svaki slučaj spustio ruku na dršku „remingtona”, strahujući da bi poglavica svojim izoštrenim čulima mogao da registruje njegovo prisustvo. I pored toga

što je znao da bi jedan jedini metak bio dovoljan da poglavicu pošalje u pakao i da ga najverovatnije reši svih problema. Šejn nikako nije uspevao sebe da natera na takav korak. Verovatno je u podsvesti osećao da su se Čejeni u ovim surovim vremenima jednostavno borili za goli život, ali ujedno i za svoju budućnost, a on je oduvek bio na strani slabijih i potlačenih, što su Indijanci već dugi niz godina uistinu i bili. Stoga se samo uvukao dublje u grmlje rešen da čitavu situaciju razreši na mnogo bezbolniji način.

Oprezno se prikrao Malom jastrebu i jednim jedinim pokretom lovačkog noža prerezao konopce na njegovim rukama i nogama.

Sin Žute ruke najpre nije ni shvatio šta se dešava, no onda je ipak bez ikakvog opiranja dozvolio da ga Šejn povuče za sobom u grmlje.

Ubrzo zatim malim proplankom je odjeknulo glasno cerekanje Čoveka koji se ne boji munje. Verovatno je mislio da je dečak pokušavao da spase svoju glavu i da se sakrio negde u žbunju.

Šejn više nije obraćao pažnju na to da li se njegovi korači u tihoj noći čuju ili ne. Podižući Malog jastreba koji se u nekoliko navrata sapleo Šejn je jurio niz padinu. Svaki dečak sekunde je bio izuzetno dragocen pošto je Čovek koji se ne boji munje svakog časa mogao da ih zaspe pravom kišom strele. No na njihovu sreću indijanski vrač je shvatio da je to Malom jastrebu neko pomogao da pobegne tek kada su se on i Šejn našli na leđima ponija. A tada je već bilo suviše kasno da bi mogao da im naudi.

Da ne bi nepotrebno izazvao Legleovu sumnjičavost Šejn je pastuva u velikom luku poterao nazad prema Fort Bentonu. Smatrao je, naime, da Stivensov knjigovoda baš i nije morao da zna da ga je neko pratio.

XIV

Nakon otprilike sat vremena jahanja Šejn je pred sobom ugledao prve kuće Fort Bentona.

Sklupčen poput preplašene životinje Mali jastreb je sedeo ispred Šejna u sedlu. Još od trenutka kada ga je Šejn oslobodio dečak nije progovorio ni jednu jedinu reč.

Čitav grad je srećom još uvek bio usnuo tako da uz put nisu ni na koga naišli.

Kada su stigli u dvorište kuće u čijem se prizemlju nalazio salun Roksi Hil Šejnu se sa usana oteo uzdah olakšanja. Odmah je sjahao iz sedla i odveo ponija u štalu. Tek sada kada su bili na sigurnom i kada više nije postojala opasnost da ih neko vidi Šejn je pomogao skamenjenom Malom jastrebu da sjaše sa konja.

Kao da je tek tada postao svestan svega što se oko njega dešava dečak je kao pomahnitao počeo da se otima.

— Hajde, smiri se, Mali jastrebe — reče Šejn blago se osmehnuvši, — Ovde si na sigurnom i nema nikakve svrhe da

pokušaš da pobegneš. Sam ionako ne bi uspeo da napustiš Fort Benton. Već na prvom koraku bi te uhvatili i sa zadovoljstvom obesili. Zato se smiri i pođi sa mnom!

Dok su prelazili preko dvorišta Mali jastreb se neprekidno unezvereno osvrtao oko sebe pošto se očigledno prvi put našao suočen sa ovolikim brojem najrazličitijih stvari koje je beli čovek stvorio.

Tek nakon dužeg nagovaranja Šejnu je pošlo za rukom da ga privoli da uđe kroz vrata u kuću koja im je Roksi u međuvremenu otključala.

Kada su se našli u unutrašnjosti saluna Šejn joj je rekao:

— Idi i ugrej vodu, Roksi. Mislim da bi momku kupanje u vreloj vodi dobro došlo.

— Šta? — odvrtila je Roksi preneraženo. — Sto mu gromova, Šejne, pa to je Indijanac! Znaš valjda i sam šta će se dogoditi ne samo sa njim već i sa mnom ako ga pronađu kod mene.

Šejn se, međutim, samo glasno nacerio i odvratio:

— Pa onda ćemo se potruditi da ga niko ne vidi, zar ne, Roksi? Dečak se inače zove Mali jastreb i sin je velikog poglavice Žuta ruka. To znači da će Žuta ruka spaliti čitav ovaj kraj ako mu bude falila samo dlaka sa glave.

Shvativši koliko je Šejn bio u pravu, Roksi je savladala svoj strah i odbojnost prema Indijancima, naročito što je Mali jastreb još uvek bio pravo pravcato dete.

— Hajde odvedi ga gore, Šejne! — promrmrljala je ona. — Za otprilike pola sata voda će biti spremna.

Šejn je u znak zahvalnosti blago lupio po obloj stražnjici nakon što je Malog jastreba poveo do njene spavaće sobe u kojoj je jedino gorela petrolejska lampa. Rukom je dečaku pokazao prema stolici i rekao:

— Hajde sedi, Mali jastrebe!

Mladi Čejen ga je samo začuđeno pogledao. Ne samo što nije znao šta je Šejn hteo od njega već je očigledno prvi put u svom životu bio u kući nekog belca, a naročito pred ogleđanim u kom je sa neskrivenom znatiželjom posmatrao svoj lik.

Shvativši da sve ovo ničemu ne vodi, Šejn je privukao stolicu i prisilio ga da sedne na nju.

— A sada mi ispričaj šta se sve dogodilo otkako sam te pustio — reče Šejn.

Oči Malog jastreba počеше ponovo podozrivo da svetlucaju. Za njega je Šejn očito još uvek bio ništa drugo do običan belac. A oni ne samo što su ih već godinama besomučno proganjali već su se i spremali da im izgradnjom pruge preotmu i poslednje njihovo utočište.

— Šta je da se možda još uvek ne plašiš magije Čoveka koji se ne boji munje? — upitao ga je Šejn.

Mali jastreb je samo odlučno odmahnuo glavom.

— On ne poseduje nikakvu natprirodnu moć. Njegova magija je magija belog čoveka. Od njega je i saznao da će se na nebu pojaviti zvezda sa plamenim repom.

Šejn se sa neskrivenim čuđenjem pogledao Malog jastreba.

— Od Leglea?

— Da, mislim da se beli čovek tako zove.

Šejn tiho zviznu kroz zube. Jeste da je znao da se Legle osim knjigovodstva bavi i drugim stvarima, ali nije ni sanjao da bi jedna od njih mogla da bude i astronomija.

— Čuo sam da Čovek koji se ne boji munje namerava da postane vrhovni poglavica svih Čejena i ne samo njih. Da te je ubio i da je krivicu za to pripisao belom čoveku Žuta ruka bi sigurno zajedno sa njim iskopao ratnu sekiru.

Stisnutih usana Mali jastreb je zurio u Šejna. Očito je još uvek bio čvrsto uveren da je i Šejn nameravao da ga ubije.

— Žuta ruka je potpuno u pravu — promrmrljao je Šejn.

— Još jedan rat bi sigurno značio i propast vašeg naroda. Mislim da bi ti Mali jastrebe što pre trebao da se vratiš svom plemenu i da svim ratnicima kažeš da je vračeva magija najobičnija laž.

— Ali oni mi neće verovati — prošaputao je Mali jastreb pokunjeno.

— Onda ću i ja poći sa tobom, Mali jastrebe — odvratio je Šejn. — Zajedno ćemo tvom ocu dokazati da je Čovek koji se ne boji munje najobičniji lažov i šarlatan.

XV

Šejn čak ni Holmsu nije rekao kakvog gosta Roksi krije u svojoj kući. Jedino što mu je rekao kada su se sreli bilo je da prethodne noći nije uspeo da pronađe Leglea. Šerif srećom još uvek nije o svemu obavestio Česvela, te ga je Šejn zamolio da to i dalje ne čini sve dok ne prikupe dovoljno dokaza protiv Gillespija, i Leglea i Stivensona.

Okolo deset sati pre podne Holms je ponovo potražio Šejna prenoseći mu Česvelovu poruku koji je o nečemu hitno sa

Kada je Šejn pokucao na vrata kuće u ulici Misuri od njim hteo da porazgovara.

Gillespija je saznao da je Česvel iznenada morao da ode do jednog od radničkih logora i da će se tek uveče vratiti u Fort Benton.

Kada je napustio Česvelovu kuću Šejn se sklonio u uski prolaz koji je vodio u susedno dvorište, očekujući sledeći Gillespijev potez. I zaista nije potrajalo dugo i Gillespi se pojavio na ulici. Šejn nije mogao, a da se tiho ne nasmeje kada je ugledao njegovo zajapureno lice. Odmah je shvatio da je Gillespi očigledno pokušao da iskoristi Česvelovo odsustvo i da i on isproba Rondine čari. Sudeći po snuđenom izrazu njegovog lica, taj pokušaj se završio pravim pravcatim fijaskom.

Šejn je već hteo da pođe za Gillespijem kada je iznad

svoje glave začuo nečiji tih zvižduk. Iznenadeno je podigao pogled i na jednom od prozora Česvelove kuće ugledao lik prelepe plavokose Ronde. Devojka mu je nedvosmislenim pokretom ruke stavila do znanja da bi želela da ga vidi.

Šejn se na trenutak dvoumio šta da radi, a onda je samom sebi rekao da mu Gilespi neće pobeći, a da bi Česvelova prijateljica možda mogla nešto da mu otkrije što do tada nije uspeo da sazna.

Neopaženo je uspeo da kroz sporedan ulaz uđe u kuću i da se popne na sprat gde ga je u hodniku Ronda već uveliko čekala. Na sebi je i ovoga puta imala istu onu prozirnu spavaćicu tako da se Šejn na trenutak pitao da li je ta prelepa žena uopšte imala šta drugo da obuče.

Međutim, to nije bio njegov, već Česvelov problem.

Rešen da izigrava pravog džentlmena, Šejn je pošao za njom u sobu.

XVI

Ispostavilo se, međutim, da ona uopšte nije htela da Šejn izigrava džentlmena.

Još dok je zatvarala vrata za sobom i dok je okretala ključ u bravi Ronda se neprekidno izazovno njimala u kukovima. Svojim prodornim plavim očima. Ronda ga je odmeravala od glave do pete. Osmeh, koji je titrao na njenim napućenim usnama, jasno je kazivao da je bila izuzetno zadovoljna onim što je videla.

Dok je posmatrao savršeno oblikovane grudi kao i mali tamni trougao, koji se kroz tanku svilu nazirao između njenih nogu, Šejn je osetio kako njegovo uzbuđenje iz čaša u čas sve više raste.

— Recite, zašto špijunirate Gilespija? — upitala je ona napokon.

Njen glas je bio pomalo piskav, i to je bilo jedino što mu se kod nje do tada nije svidelo.

— Zar ste zaista stekli utisak da ga špijuniram? — upitao je Šejn namrštivši se.

Umesto direktnog odgovora Ronda se samo poput najvećeg nevinašeta osmehnula i laganim koracima pošla prema njemu.

— Mislim da i sam vrlo dobro znaš da sam bila luda za tobom čim sam te ugledala — reče ona zagledavši mu se ravno u oči. — Odavno već čekam da se neko pojavi ko će me izvući iz ovog zlatnog kaveza, ali takvom čoveku moram bezrezervno da verujem. Zato mi reci, molim te, zašto si hteo da pratiš Gilespija. Pa, zar ti nisi čovek koga je Česvel očekivao?

Šejn je osmehom pokušavao i uspevao da prikrije činjenicu da je, u stvari, napregnuto razmišljao.

Pitao se da Ronda možda nije nameravala da ga navuče na tanak led? Da li je možda Česvel poslao sa zadatkom da iz njega izvuče sve ono što ga je zanimalo?

Sve te pomisli Šejn je, međutim, vrlo brzo odbacio pošto je bio ubeđen da Česvel ni za šta na svetu ne bi prepustio Rondu nekom drugom muškarcu. Zbog svega toga je jednostavno odvratio:

— Zao mi je, Ronda, ali zaista ne mogu da ti kažem šta sam do sada saznao. I suviše toga zavisi od informacija kojima raspolazem. Mogu jedino da ti obećam da ću ti po završetku mog zadatka ovde u Fort Bentonu rado pomoći ukoliko želiš da napustiš Česvela.

Hteo je već da prođe pored nje i da napusti Česvelovu kuću kada mu je ona prišla i molećivo ga uhvatila za ruke.

— Ostan! Bože, koliko sam samo čekala da se pojavi pravi muškarac kome mogu potpuno da se podam. Svaki put kada me Česvel svojim masnim prstima dotakne gadim se sama sebe. Potpuno mi je svejedno ko si i šta ovde u Fort Bentonu tražiš samo me uzmi, i to odmah, jer ću u protivnom naprosto izludeti.

Njene strastvene reči su Šejnovo uzbuđenje dovele do usijanja.

Jednim jedinim pokretom Ronda je razvezala mašnu na svilenom neglizneu koji je niz njeno telo skliznuo na pod.

Njena sedefasta koža bila je isto onako besprekorna kao i njene punačke grudi. Već u sledećem trenutku Ronda se pripila uz njega. Šejnova ruka se sama od sebe spustila na njenu stražnjicu. Kada je uz to drugom rukom počeo još i da miluje njene drugi, Ronda je prigušeno zastenjala.

Ruke su joj podrhtavale dok je otkopčavala dugmad na Šejnovo košulji. Trenutak kada su se njihova tela načas odvojila Šejn je iskoristio da najpre otkopča opasač, a onda i da se užurbanim pokretima skine.

— Dođi! — šapnula je Ronda koja se već uveliko nalazila na krevetu. — Ne mogu više da izdržim, Šejne...

Obuzeti neslućenom strašću oboje su se prepustili svojim čulima.

Prošlo je dosta vremena pre nego što je Šejn bio u stanju da ponovo trezveno razmišlja. Negde u podsvesti postalo mu je jasno da se u ovim trenucima igrao vlastitim životom. Kada bi Česvel makar naslućivao šta se u njegovom odsustvu dešavalo Šejnov život u Fort Bentonu ne bi vredeo ni prebijenog centa.

Ali, podsvest je bilo jedno, a java nešto sasvim drugo, naročite što se Ronda ponovo spustila na njegovo snažno telo i što mu je svojim ritmičkim pomeranjem jasno stavljala do znanja da su trenuci kratkog predaha bili samo deo prošlosti.

Kada su se nakon nepunih pola sata njihova vlažna tela napokon odvojila, Ronda se okrenula na stranu i sa suzama u očima tiho prošaputala:

— Sada posle ovoga sam potpuno sigurna da ću ubiti Česvela ako me samo još jednom bude dotakao.

Pominjanje Česvelovog imena vratilo ih je oboje u stvarnost. Šejn se podigao u krevetu i oslonio o tapacirano uzglav-

Ije dok se Ronda šćućurila pored njega oslonjena o njegove grudi.

— Pa zašto već odavno nisi napustila Fort Benton ako ti se Česvel¹ toliko gadi i ako ga do te mere mrziš? — upitao je Šejn.

Ona se samo gorko nasmejala.

— Pa ja ne smem čak ni da napustim ovu kuću, a kamoli grad!

Šejn ipak nije bio baš uveren da je Ronda u ovim trenucima govorila pravu istinu. Naime, maločas kada se ušunjao u kuću, a odmah zatim i u njenu sobu primetio je da u blizini nije bilo nikoga ko bi na nju motrio. Mogla je, dakle, lako da se iskrade iz Česvelove kuće i da na jednom od parobroda napusti Fort Benton.

— Taj prokleti nitkov mi je obećao sto hiljada dolara ako postanem njegova ljubavnica — nastavila je Ronda iako je Šejn ništa o tome nije pitao. — Do sada mi ih naravno nije dao pošto vrlo dobro zna da bez tog novca neću otići odavde.

To je, dakle, bio pravi razlog, pomisli Šejn, nacerivši se.

— A jeste li sklopili neku vrstu pismenog ugovora? — upitao je Šejn.

— Ne! — prosiktala je ona ljutito. — Ta protuva me je jednostavno otkupila od vlasnice javne kuće u Bismarku. Iskreno rečeno, tada nisam imala ništa protiv toga pošto se i onako malo zarađivalo. Uz pomoć novca koji mi je Česvel obećao nameravala sam da negde otvorim vlastitu javnu kuću, no kako sada stvari stoje taj ljigavi pasji sin izgleda i ne pomišlja da održi svoje obećanje.

— Jeste da bi mogao da ti pomognem da pobegneš od Česvela, ali kao što vidim to i nije tvoj glavni problem, već su to onih stotinu hiljada dolara, zar ne? — promrmrljao je Šejn.

Ona odlučno klimnu glavom.

— Htela bih da izvučem makar deo te sume pre nego što nestanem odavde. Možda bi ti mogao...

Šejn se samo tiho nacerio.

— Bez pismenog ugovora cela stvar je više nego nesigurna. Kada bi mu oteli novac Česvel bi nam jednostavno natovario čuvaru zakona na vrat, a tada ni ti ni ja ne bismo imali ništa od svih tih silnih dolara. Međutim, možda ipak postoji način da ga malo pritisnemo. Pod uslovom naravno da si upoznata sa njegovim poslovima i da možeš nešto bliže o tome da mi kažeš.

Ona ga je začuđeno pogledala.

— A na šta si tu mislio?

— Pa, uspešni poslovni ljudi poput Česvela se ne služe baš uvek zakonitim sredstvima da bi došlo do svog cilja. Možda i sa izgradnjom pruge nije baš sve išlo po slovu zakona?

— Tako nešto Česvel sebi ne može da dozvoli — promrmrljala je Ronda, odmahujući glavom. — Vlasnici velikih železničkih kompanija prate svaki njegov potez tako da i ka-

da bi hteo ne bi mogao da im podvali. Postoje, međutim, i drugi poslovi kojima se Česvel bavi. Do sada je već mnogim ljudima prodao zemlju duž pruge sve do Helene.

To je već bilo nešto, pomisli Šejn. Informacije kojima je raspolagao govorele su da je ugovor sa indijanskim poglavica-
ma, koji je priznavala i vlada u Vašingtonu, predviđao da se uz prugu ostavi samo uski pojas zemljišta od nekih pedesetak metara. Oko je Česvel doseljenicima već uveliko prodavao zemlju, koja mu uopšte nije pripadala, to je moglo samo da znači da je imao ličnog interesa da dođe do sukoba između Indijanaca i vojske.

Dok se Šejn oblačio Ronda ga je tihim glasom upitala:

— Hoćeš li mi pomoći, Šejne?

— Pokušaću, Ronda. Međutim, da bi mogao da prisilim Česveia da održi svoje obećanje morao bi da saznam još daleko više o tim njegovim poslovima. Pokušaj što više da izvučeš od njega, Ronda. Svaka sitnica može da bude značajna. Uveren sam da će se Česvel odlučiti da ti isplati obećanu sumu tek onda kada se bude našao suočen sa izborom da li da se liši tebe i onih sto hiljada dolara ili da bude ruiniran.

Ona klimnu glavom.

— Možda bi smo ti i ja mogli da ostanemo zajedno, Šejne — prošaputala je ona umiljatim glasom. — Uverena sam da bi zajedničkim snagama mogli čitav svet u svakom pogledu da okrenemo na glavu.

Na Šejnovom licu se pojavio pomalo umoran osmeh kada je začuo ove njene reči. Ne, on nije imao nikakvog interesa da okreće svet na glavu. I ne samo to već je njegov zadatak bio upravo taj da spreči sve slične pokušaje.

Na rastanku su se još jednom strastveno zagrlili, a onda je Šejn oprezno napustio Česvelovu kuću istim onim putem kojim je i došao.

Dok je koračao ulicom Misuri Šejnu se neprekidno po glavi motala Rondina priča o zemljištu koje je Česvel prodavao.

Čudno je bilo to što se na jednoj strani bavio ovakvom vrstom ilegalnih poslova, a što je na drugoj neprekidno govorio da je želeo da živi u miru sa Indijancima.

A onda se Šejn ponovo setio Gillespija i Leglea. Znao je da će tek kada bude saznao kakvi su interesi njih dvojicu spajali moći da pronađe i odgovor na mnoštvo pitanja koja su ga u ovim trenucima mučila.

Pošto nije pronašao Holmsa u njegovoj kancelariji Šejn je jednog od slučajnih prolaznika upitao gde se nalazi kuća Kolina Stivensona koga je kao sledećeg nameravao da potraži.

XVII

Stanje u kom se nalazila Stivensonova kuća jasno je kazivalo da se njen vlasnik već uveliko pripremao da napusti Fort Benton. Zaveses su već bile skinute sa prozora prostrane

kuće koja već dugi niz godina nije bila krečena tako da je spolja ličila na sve drugo samo ne na prebivalište čoveka koji je nekad bio najmoćniji stanovnik Fort Bentona.

No, pošto su se u Stivensonovoj kući ujedno nalazile i kancelarije njegove kompanije pred njom je još uvek vladala velika živost. Vlasnici poslednjih parobrodova koji su se spremali da napuste luku Fort Bentona su navraćali ovamo u nadi da će uspeti da pronađu tovar za svoje brodove da ne bi prazni plovili do Fort Juniona, a neki od njih čak i do Kansas Sitija.

Dok se kretao među svim tim okupljenim svetom Šejn je na sebi osećao njihove podozrive poglede. Upadao im je verovatno u oči zbog toga što je za razliku od svih njih nosio nisko pričvršćen opasač sa revolverima.

U tom trenutku Šejn se prisetio imena Lu Leget koje je Holms spomenuo jednom prilikom. Leget je navodno bio čovek koji je unajmio Braga i Evereta da uklone Šejna. Taj Leget je ujedno bio jedan od glavnih Stivensonovih revolveraša.

Kada je ušao u kuću u čijem se prizemlju nalazila ogromna šalterska sala Šejn je prišao nekom već osedelom službeniku, upitavši ga gde bi mogao da pronađe mister Leglea.

Službenik mu je bez reči pokazao rukom prema vratima u dnu sale. Kada je stigao do njih Šejn se kratko osvrnuo oko sebe, a onda je, uvidevši da ga niko ne prati bez kucanja, ušao unutra.

U Legleovoj kancelariji nije bilo nikoga. Šejnovu pažnju je odmah privukao astronomski durbin koji je stajao na stativu pored prozora, kao i mnoštvo knjiga na Legleovom pisacem stolu. Našavši se u samo dva koraka pored stola, Šejn je ugledao razbacane papire prepune najrazličitijih tabela i rukom ispisanih brojk. Pored njih se nalazila otvorena knjiga autora Vilhelma Olbersa čiji je naslov glasio: „Najjednostavniji način proračuna putanje pojedinih kometa.”

Začuvši korake napolju u sali, koji su se sve više približavali, Šejn je munjevitim pokretom strpao knjigu u džep i prišao prozoru koji je gledao na gradsku luku.

Samo koji delić sekunde kasnije vrata su se otvorila i u njima se pojavio lik čoveka koga je Šejn prethodne noći pri slabom odsjaju male logorske vatre ugledao u društvu Čoveka koji se ne boji munje.

— Šta tražite ovde, mister? — upitao ga je Legle ne baš mnogo ljubaznim glasom. Šejnu nije promaklo ljutito sevanje njegovih sitnih tamnih očiju, što je bio očit dokaz da je Legle već odavno znao ko je Šejn.

— Hteo bih da porazgovaram sa mister Stivensonom — odvratio je Šejn.

— Mister Stivenson je jutros otputovao. Ostavio mi je neograničenu punomoć da zastupam interese tako da slobodno možete meni da se poverite.

Šejn se svim silama trudio da prikrije svoje iznenađenje. Pitao se da li ga je Legle lagao ili je Stivenson uistinu ko-
~~načno~~ okrenuo leđa Fort Bentonu.

— Radi se o čisto privatnoj stvari — promrmljao je Šejn,

dodirnuvši odmah zatim rub svog već izgužvanog šešira u znak pozdrava.

Legle nije ni pokušavao da ga zadrži već ga je samo ćutke ispratio pogledom sve dok kroz šaltersku salu nije izašao na polje na ulicu.

Čim je napustio Stivensonovu kuću Šejn se sklonio u jedno od obližnjih već odavno napuštenih lučkih skladišta, očekujući da vidi šta će Legle učiniti.

Nije prošlo ni tri minuta, a iz Stivensonove kuće su izašla dvojica revolveraša po kojima se još iz daleka videlo da sigurno vraški dobro barataju svojim pucaljicama. Jedan od te dvojice je po Šejnovom mišljenju sigurno bio Lu Leget.

Kada ih je video da su krenuli prema četvrti u kojoj se nalazio salun Roksi Hil Šejn tiho opsova. Nije smeo ni da pomisli šta će se dogoditi ako kojim slučajem otkriju Malog jastreba kod Roksi. Zato je odmah nakon što su Leget i njegov pratilac zamakli za prvi ugao i on pojurio prema zabavnoj četvrti Fort Bentona.

I pored toga što je bio prisiljen da pođe donekle zaobilaznim putem Šejnu je nekako pošlo za rukom da pre njih dvojice stigne do Roksinog saluna, koji je još uvek bio zatvoren, što u ovom opustelom gradu očito nikoga nije čudilo. Hteo je već da pokuca kada je ugledao dvojicu revolveraša kako mu se laganim korakom približavaju. Bili su srećom toliko preokupljeni nekim svojim razgovorima da nisu primetili Šejna, koji je munjevito nestao u prolazu koji je vodio u dvorište, a odatle i prema sporednom ulazu u salun.

Za to vreme dvojica revolveraša su se već našli na verandi ispred saluna i sada su pesnicama snažno lupali po zatvorenim prozorskim kaptcima. Nakon izvesnog vremena Roksi im je otvorila i oni su je grubo ugurali unutra.

Šejn se u međuvremenu već nalazio u kući pošto je pret hodnog dana od Roksi dobio ključ od sporednih vrata. Uglavština gore pri vrhu stepeništa Malog jastreba, Šejn mu je rukom dao znak da se negde skloni nakon čega je pošao prema pozornici sa koje je Everet pre dva dana pucao na njega.

Sakriven iza debelih zavesa Šejn je jasno čuo glas jednog od one dvojice.

— Biraj, Roksi! Ili ćeš sarađivati s nama ili ćeš završiti na dnu Misurija.

Pomerivši oprezno zavesu u stranu, Šejn je uspeo da vidi šta se u unutrašnjosti saluna odigravalo. Jedan od dvojice revolveraša je kod šanka držao Roksi za kosu dok joj se drugi neprekidno preteći unosio u lice.

— Dakle, Roksi? — prosiktao je revolveraš koji je odnekud iznenada izvikao ogroman lovački nož. — Strpljenje nas polako napušta, Roksi! Nema svrhe da nas lažeš pošto nam je Džad ispričao da već odavno poznaješ tog prokletog Šejna. Siguran sam da ti je taj kurvin sin ispričao šta je do sada saznao.

Roksi je htela da odmahne glavom što joj ruka revolveraša, koji je držao za kosu, nije dozvoljavala.

Sečivo noža se sada nalazilo tik pored njenih nozdruva. U tom trenutku Roksi je prestravljeno kriknula.

— On... on je doveo nekog Indijanca ovamo kod mene u salun — uzviknula je ona glasom koji je ličio na vapaj davljenika koji se grčevito bori za svoj život.

Revolveraši se začuđeno pogledaše.

— A gde je taj crvenokožac?

— Gore... — odvrtila je Roksi jecajući. Čim je revolveraš koji je držao ispustio njenu kosu iz ruku ona se sručila na pod pored šanka.

U trenutku kada su se dvojica revolveraša uputili prema stepeništu Šejn se pojavio gore na bini. Pre nego što je uspeo bilo šta da izusti revolveraši potegoše svoje pucaljke. I pored toga što su bili vraški brzi nisu uspjeli da ih upotrebe pošto je Šejnov „remington” već počeo da bljuje vatru. Smrtno pogođeni obojica su se nemoćno sklijokali na pod.

Roksi počeo histerično da plače. Prestala je tek kada je Šejn podigao i snažno prodrmusao.

— Da li je jedan od ove dvojice Leget? — upitao je Šejn.

— Da — odvrtila je Roksi klimnuvši glavom. — A onaj drugi je Stejsi Tut. Bože, Stivenson će mi sada sigurno spaliti krov nad glavom.

— Budi bez brige, Roksi. Stivenson je jutros napustio Fort Benton — reče Šejn mirno. — Idi gore i pobrini se za Malog jastreba, a ja ću za to vreme otići po Holmsa.

— Nisam htela da te odam, Šejne. Ali oni su...

— Znam, Roksi — promrmljao je Šejn, odmahnuvši rukom — Sve sam video i znam da jednostavno nisi imala drugog izbora pošto bi ti ovi nitkovi u protivnom sigurno prerezali grlo.

— I stvarno se ne ljutiš na mene?

Šejn se blago osmehnuo i odmahnuo glavom nakon čega je izašao napolje na ulicu sa namerom da što pre o svemu obavesti šerifa Holmsa.

XVIII

Šejn se u ovim trenucima nije osećao ni najmanje prijatno u svojoj koži.

Majk Gilespi ga je posmatrao pogledom zmiје zvečarke, koja se svakog časa sprema na smrtonosni napad. Verovatno je Česrelov advokat u međuvremenu razgovarao sa Legleom, koji mu je sigurno rekao da su Leget i Tut naprasno nestali bez traga i glasa nakon što ih je on poslao za Šejnom. Legle je nesumnjivo naslućivao čijom zaslugom se to desilo.

Lojd Česvel koji je sa debelom cigarom u ustima sedeo za svojim radnim stolom takođe je delovao uznemireno. Šejn je, međutim, bio apsolutno siguran da to nije imalo nikakve veze s njim. Jer da je Česvel makar i naslućivao šta se između Šejna i Ronde tog prepođneva zbilo sigurno bi sasvim drugačije reagovao.

Treća stvar, koja je izazivala Šejnovu nelagodnost, bio je šerif Luis Holms koji ga je dočekao sa neskrivenim nepovere-

njem kada ga je potražio da bi ga izvestio o događajima u Roksinom salunu.

Tek kasnije Šejn je shvatio prave razloge Holmsovog iznenadnog podozrenja. Nije to bila, kao što je to Šejn u prvim mislio smrt dvojice Stivensovih revolveraša već je Holms očito nekako saznao da je bio kod Ronde. Holmsa su verovatno samo izgledi da od Šejna dobije još pet hiljada dolara sprečavali da svom gazdi kaže istinu.

No i pored svega Holms se postarao da se tela poginulih revolveraša neprimetno uklone iz Roksinog saluna.

— Još jednom neću uspeti da ubedim ljude da ostanu — reče napokon Česvel obavijen oblakom plavičastog dima. — Već u sledećem napadu će početi masovno da beže, a onda mi neće preostati ništa drugo nego da zatražim pomoć vojske. A to će me Šejne koštati pravo bogatstvo. Još ako dođe do za-kašnjenja izgradnje pruge...

— Ali ako se ne varam pruga je stigla dalje nego što je to planom bilo predviđeno — promrmljao je Šejn.

Česvelove oči ljutito sevuše.

— Dobro ste obavешteni, Šejne. Ali tih nekoliko dana za koliko je plan premašen mogu isto tako lako i da se izgube ukoliko dođe do dužih okiršaja sa Indijancima. Ili možda mislite da bi vojska za nedelju dana uspela konačno da se razračuna sa Čejenima. Kjovama i Crnim nogama?

Nasuprot Česvelu Šejn je bio čvrsto ubeđen u tako nešto. Po njegovom mišljenju bi bilo sasvim dovoljno kada bi se desetak odreda konjice pojavili u okolini Fort Bentona, pa da svi napadi na prugu prestanu. Šejnu je već od samog početka bilo čudno što Česvel to već odavno nije učinio. Pa čak i da je stvarno morao da snosi troškove njihovog boravka u Fort Bentonu, to bi još uvek bilo daleko jeftinije nego da je bio prisiljen da plaća ugovorom predviđene kazne ukoliko bi izgradnja pruge kasnila.

U međuvremenu su Šejnu neke stvari postale jasnije tako da je sada naslućivao da Česvelu uopšte i nije bilo stalo do toga da zaplaši Indijance već je želeo da dođe do pravog rata između Indijanskih plemena i vojske Sjedinjenih Država. Jedino tako je mogao da ostvari svoju zamisao i da i dalje prodaje zemlju koja je po svim zakonima trebala da pripadne Indijancima.

— Budite bez brige, mister Česvel, više neće doći ni do jednog napada na vaše ljude — rekao je Šejn odlučnim glasom, koji je i Česvela i Gilespija naterao da ga začuđeno pogledaju.

Šejnu nije promakla činjenica da su se kratko pogledali, a onda ga je Česvel upitao:

— A kako mislite da zaustavite Indijance?

— Prihvaćiu vaš savet da okupim grupu dobro obučених ljudi, a onda ću uz njihovu pomoć jednom zauvek naučiti pameti te proklete divljake. Čim ih skupim polazimo do najudaljenijeg od vaših tri logora pošto mislim da je trenutno najugroženiji.

Česvel klimnu glavom.

— Dajem vam određene ruke, Šejne. Čvrsto se nadam da će vaš plan uspeti i da nećemo morati nepotrebno da gubimo vreme. A sada pođite i ne dozvolite da vas bilo šta ometa. Gilespi će odmah otići do mojih ljudi i reći će im da bez pogovora izvršavaju svako vaše naređenje.

Time je za Gilespija razgovor bio završen što je Šejnu nedvosmisleno i stavio do znanja.

Kada je izašao napolje na ulicu Šejn se ni najmanje nije čudio što se Gilespi nije pojavljivao. Naime, bio je čvrsto uveren da su on i Česvel sada grčevito pokušavali da iznađu najbolji način da osujete Šejnov plan.

Šejnu je odjednom nešto govorilo da je konačno uspeo da dokuči pozadinu svih zbivanja vezanih za sukobe sa Indijancima.

Iza svega nije stajao Kolin Stivenzon, kao što je to u prvi mah izgledalo, već Česvel.

Lojd Česvel očito nije hteo da se zadovolji samo profitom koji je trebao da ostvari izgradnjom pruge već je uz to još i zgriao ogroman novac prodajom zemlje, koja mu uopšte nije pripadala. Majk Gilespi, njegov advokat, je sigurno već uveliko preduzeo sve potrebne korake da se čitav ovaj posao legalizuje čim Indijanci budu proterani sa svojih teritorija.

Šejn je bio pomalo ljut na samog sebe pošto je dozvolio da ga, na pogrešan trag odvede činjenica da su Gilespi i Stivenzonov knjigovođa Oliver Legle već duže vreme sarađivali.

Legle je očigledno bio samo obična marioneta u Gilespijevim rukama. Česvelov advokat je jednostavno na najbolji mogući način iskoristio Legleovo poznavanje zvezda da bi mogao da manipuliše i sa vraćem i jednim od poglavica Čejena.

Odmah po izlasku iz Česvelove kuće Šejn se uputio prema šerifovoj kancelariji.

Holmsovo lice je i dalje bilo smrknuto.

— Leget i Tut su već pod zemljom — promrmljao je šerif.

— A da li je Roksi bila dovoljno ljubazna prema tebi? — upitao je Šejn, nacerivši se značajno.

Kada je primetio da se Holms zacrveneo Šejn je dodao:

— Hajde, Holmse, nemoj se sada samo praviti da ti se Roksi nije svidela. Pa video sam kako si je naprosto gutao pogledima. A ja... ja bih mogao da se pobrinem da od toga bude još i nešto više.

Holms počeo nervozno da se vrpolti na stolici.

— I ti bi to zaista učinio za mene? Ali ja sam mislio da ti i Roksi...

— Ona i ja smo samo stari dobri prijatelji i ništa više — prekide ga Šejn. — A da sam znao da ti je do nje toliko stalo sigurno ne bi to prijateljstvo obnavljao baš na taj način.

Holmsovo lice je iznenada ponovo poprimilo odbojan izraz.

— Ti izgleda moraš da se spetljaš ama baš sa svakom ženom — prosiktao je Holms.

Sada je Šejn napokon bio siguran da je Holms znao za njega i Rondu.

— Sve mi se čini da si video kako sam ušao u Česvelovu kuću, zar ne? — odvratio je Šejn mirno.

Holms klimnu glavom.

— Možda ti nije poznato, ali Česvel drži Rondu zatočenu u svojoj kući. A ona bi htela da pobegne odatle, ali ne bez novca koji joj je Česvel obećao ako postane njegova ljubavnica.

— To zaista nisam znao, Šejne — promrmljao je Holms začuđeno. — A meni se uvek činilo da se Ronda i gazda odlično slažu.

Sada kada su stvari između njih dvojice konačno bile postavljene na pravo mesto Šejn mu je u kratkim crtama izneo tok razgovora sa Česvelom.

— Pošto ti mnogo bolje poznaješ Česvelove ljude mogao bi da odeš i da ih sakupiš. Reci im da odmah pođu do najisturenijeg logora pošto bi lako moglo da se dogodi da Čovek koji se ne boji munje još noćas napadne.

Holms je klimnuo glavom.

— A šta ti nameravaš?

— Poći ću Roksi i porazgovaraću s njom o tebi.

— Reci joj da mi se oduvek sviđala — promrmljao je Holms.

Dodirnuvši kažiprstom obod šešira, Šejn je odmah nakon toga napustio Holmsovu kancelariju.

Ni na kraj pameti mu naravno nije bilo da pođe do Roksi.

Ovoga puta je bio rešen da lično motri na Gilespija pošto je bio ubeđen da će sada kada su on i Česvel verovali da su upućeni u Šejnove planove nešto poduzeti.

Gilespijeve kočije su još uvek stajala pred Česvelovom kućom.

Šejn nije morao dugo da čeka pre nego što se Gilespi pojavio. Užurbanim korakom je prišao kočiji gde je na trenutak zastao i oprezno se osvrnuo oko sebe. Šejn je, međutim, bio odabrao i suviše dobar zaklon da bi Gilespi mogao da ga primeti.

XIX

Ovoga puta je Legle bio taj koji je potražio Gilespija. Malo je nedostajalo, pa da Šejn ne prepozna Stivensovog knjigovođu pošto se bio prerusio u staru već iscepanu mornarsku odeću.

Dok je čekao pred Gilespijevom kućom Šejn je neprekidno napregnuto razmišljao kako da spreči još jedno krvoproliće koje bi sledeći napad Indijanaca svakako doneo. Nikako nije uspevao da pronađe pravo rešenje.

A čnda se setio Malog jastreba.

Možda bi uz njegovu pomoć sukob mogao da se izbegne, pomisli Šejn. Ako mu pođe za rukom da se zajedno sa Malim jastrebom probije do Žute ruke tada bi poglavica možda bio spreman da iskoristi sav svoj autoritet i da Čoveka koji se ne boji munje pred svim ratnicima prikaže u pravom svetlu;

kao šarlatana i kao čoveka koji je naprosto opsednut željom za neograničenom vlašću.

Pošto je otprilike mogao da zamisli šta će Legle i Gilespi učiniti, odnosno da će Legle pod otkriljem noći poći do Čoveka koji se ne boji munje i obavestiti ga da ni po koju cenu ne napada najistureniji logor Šejn nije više ni časa oklevao već se užurbanim korakom uputio prema Roksinom salunu.

U štali je najpre osedlao ponija na kom je i stigao u Fort Benton, a onda je to isto htio da učini i sa mustangom. No pošto je životinja osetivši težinu sedla na svojim leđima počela kao pomahnitala da se propinje Šejn je odustao od te svoje namere. Umesto toga je otišao do sledećeg boksa i osedlao Roksinu kobilu.

Odmah nakon toga je stepeništem odjurio na sprat i pozvao Malog jastreba.

— Hajde, polazimo, Mali jastrebe! — reče Šejn kada se dečak pojavio na vratima jedne od mnogobrojnih soba koje su u poslednje vreme zvrjale prazne. — Navuci neku jaknu i stavi šešir na glavu da te niko ne bi prepoznao.

Već u sledećem trenutku Roksi se pojavila sa stvarima za Malog jastreba.

— A šta je sa revolverom? — reče on.

Šejn kratko odmahnu glavom.

Dole kod vrata Roksi je uhvatila Šejna za ruku i strasno ga poljubila.

— Čuvaj se, Šejne — šapnula je ona nežnim glasom.

I pored toga što je znao da će u gradu sa neosedlanim skakom pasti u oči Šejn je bio rešen da i njega povede sa sobom, računajući da bi moglo da mu pomogne ako Čejenima osim Malog jastreba vrati još i njihove konje.

Iako je Mali jastreb bio odlično prerušen Šejn je ipak odahnuo tek kada su daleko iza sebe ostavili poslednje kuće Fort Bentona. Zaustavili su se na obližnjem brežuljku sa kog su mogli da motre na put koji je iz Fort Bentona vodio na zapad.

Već nakon nepunih pola sata ugledali su u daljini prizor koji je Šejn i očekivao.

Počeo je da se hvata tek prvi sumrak, a Legle je u besomučnom galopu napuštao grad. Debelo napakovane bisage, kao i ogromna platnena torba koja je visila napred na sedlu jasno su govorili da Legle očito nije imao nameru da se vraća u Fort Benton nakon što se sastane sa Čovekom koji se ne boji munje.

— Zašto beli čovek izdaje svoju braću? — upitao je Mali jastreb.

Šejn samo sleže ramenima.

Čim se Šejn ponovo našao u sedlu Mali jastreb se vinuo na leđa mustanga, pridržavajući slobodnom rukom uzde Roksiine kobile.

Jašući jedan pored drugog spustili su se niz suprotnu stranu brežuljka gde su u grmlju pored puta sačekali da se Legle pojavi.

Kada se Legle našao tačno naspram njih Šejn je snažno podbo ponija koji je poput munje jurnuo napred.

Ispustivši prodoran krik, Legle je pokušao da okrene konja i da ga potera nazad prema Fort Benton, no Šejn je bio brži. Desnicom ga je snažno šćepao za okovratnik i povukao unazad tako da je Legle ispustio uzde iz ruku. A onda se, pošto je Legle kao pomahnitac počeo rukama da mlatara oko sebe, Šejnova levica spustila na vrh njegove brade. Udarac je bio dobro odmeren tako da Legle nije izleteo iz sedla već, je samo ošamućen klonuo napred prema vratu vranca na kom je jahao. Tih nekoliko sekundi u kojima Legle nije bio svestan svoje okoline Šejn je iskoristio da mu munjevitim pokretom zavrne ruke na leđa i da ih sveže kožnim konopcima. Odmah zatim Šejn mu je izvukao revolver iz futrole dok je novu novcatu Legleovu „vinčesterku” zajedno sa futrolom dobacio Malom jastrebu, koji u prvi mah uopšte nije shvatio svoju sreću.

— Idemo, Legle! — uzviknuo je Šejn kada je ovaj došao svesti i kada je počeo bolno da stenje. — Sve mi se čini da će Čovek koji se ne boji munje uzalud čekati da se pojaviš.

— Ali, Šejne — zavapio je Stivensonov knjigovođa plačnim glasom. — Pa ja s tim nemam nikakve veze! Gilespi me je ucenjivao pošto je znao da sam prilikom prodaje mister Stivensonovih nekretnina u Fort Benton izvesnu sumu dolara strpao u svoj džep. Pustite me, Šejne, preklinjem vas! Ako me vratite nazad u Fort Benton Gilespi će sigurno narediti svojim ljudima da me zauvek učtkaju.

— A ko vam je rekao da se vraćamo u Fort Benton? — reče Šejn. — Ja i onaj dečko tamo koga sigurno poznaješ pokušaćemo da pronađemo poglavicu Žuta ruka. A ti Legle ne pravi nikakve gluposti, ako ti je život mio. Mali jastreb i ja ćemo i tebe povesti da poglavici Žuta ruka i njegovim ratnicima objasniš kako je nastala vračeva magija, ali i da ih ujedno upoznaš i sa Česvelovim i Gilespijevim mračnim planovima.

— Česvelovim? — upitao je Legle sa čuđenjem u glasu.

— Svakako! Ili si možda mislio da je Gilespi celu tu igru sam smislio?

— Kakvu igru?

Legle je delovao zaista zbunjeno. Očito je celo vreme bio uveren da je Gilespi jednostavno hteo da preotme posao oko izgradnje pruge Česvelu i da sve one silne milione strpa sebi u džep. Sada kada je napokon shvatio pravo stanje stvari Legle je na smrt prebledeo.

Saznanje da je u stvari Česvel vukao sve konce pogodilo ga je kao najteži malj. Tek tada mu je do svesti doprio da se u stvari celo ovo vreme neprekidno igrao vlastitim životom.

Uhvativši ponovo uzde Legleovog vranca, Šejn ga je poveo prema Malom jastrebu, koji je blistao od sreće što je napokon posedovao pravu pravcatu „vinčesterku”. Bio je toliko zadovoljan da je čak zaboravio da je Legle bio taj koji je Čoveka koji se ne boji munje pokušao da nagovori da ga ubije.

— Tvoj otac te sigurno već uveliko traži, zar ne, Mali jastrebe? — upitao ga je Šejn.

Dečak klimnu glavom.

— Mislim da znam gde možemo da pronađemo Žutu ruku — odvratio je napokon Mali jastreb. — Kod Teton rivera postoji skrivena dožina u kojoj smo obično podizali naš logor kada smo polazili u lov na bizone.

— Odlično! — promrmljao je Šejn. — Hajde, Mali jastrebe, pokaži nam put dotle!

XX

Po uznemirenosti životinja Šejn je već uveliko bio primetio da više nisu bili sami. Noć je već uveliko prekrila ogromna prostranstva nenastanjene prerije.

Trenutno su se nalazili dobrih dvadesetak milja udaljeni od Fort Bentona. Sreća ih je sve do tada služila tako da nisu još uvek naišli ni na jednog ratnika samozvanog poglavice Čejena.

Stivensonov knjigovođa je neprekidno drhtao kao prut. Očigledno mu je pred očima stalno bio prizor za koji je verovao da ga očekuje kada se bude saznalo da je on jedan od glavnih razloga što je došlo do razdora među Čejenima.

A onda su se kao da su iz zemlje iznikli Čejeni pojavili sa svih strana.

Šejn je odmah zaustavio ponija, ali je zato imao grdnih muka da umiri Legleovog vranca pošto ga je ovaj u svom paničnom strahu neprekidno podbadao mamuzama.

Pokliči Čejena su iz časa postajali sve glasniji i nervozniji, a onda se oglasio Mali jastreb koji im je dobio nešto na jeziku Čejena.

Šejn se sa zebnjom u srcu pitao šta će se dogoditi ako ratnici ne budu bili spremni da saslušaju poglavičinog maloletnog sina.

Samo nekoliko sekundi kasnije Čejeni su se poput tornada stuštili prema njima. Većinom su bili naoružani dugačkim kopljima dok je samo mali deo njih u rukama držao vatreno oružje.

Mali jastreb je jahao ispred Šejna i Leglea tamo-amo i dovikivao svojoj braći da je Šejn prijatelj Čejena i da mu je spasao život.

To, međutim, Čejenc nije smirivalo pošto u prerušenom dečaku očigledno još uvek nisu prepoznavali Malog jastreba.

Tek kada je dečak skinuo šešir sa glave i kada je u mraku zalepršala njegova duga kao ugallj crna kosa Čejeni su odjednom utihnuli. Iz grupe koja je i dalje kružila oko njih izdvojio se neki visok plećat ratnik koji je sa Malim jastrebom izmenio još nekoliko žustrih reči nakon čega su svi zajedno krenuli prema vrhu brežuljka iza kog se očigledno nalazio logor Žute ruke.

Pogledi Čejena, koje je Šejn osećao na sebi su još uvek bili podozrivi, no Šejn je bio svestan da je prva i najteža prepreka bila prebrođena. Čim je Mali jastreb uspeo da ubedi ovu grupicu Čejena u Šejnovu dobronamernost onda će mu to sigurno poći za rukom i kod poglavice Žuta ruka.

Dok su jahali jedan pored drugog Šejn reče Malom jastrebu:

— Sve mi se čini da bi me onaj plećati momak rado probo svojim kopljem.

— Sivi medved mrzi sve belce — odvratio je Mali jastreb, tiho se nacerivši. — Jednostavno neće da veruje da i među bleedolikima ima dobrih ljudi. Isto onako kao što i među Indijancima ima loših i zlih.

Šejn klimnu zadovoljno glavom. Ako je Mali jastreb još kao dečak došao do ovakvih saznanja onda ga budućnost plemena Žute ruke ni najmanje nije brinula.

Kada su se napokon našli na vrhu brežuljka Šejn je pred sobom ugledao zaista impresivan prizor. Između četrdesetak malih vigvama gorele su logorske vatre koje su obasjavale tamnu noć. Malo podalje nalazio se koral načinja od debelih konopaca u kom se nalazilo bar stotinak indijanskih konja.

Pri pomisli da su svi ovi ratnici zajedno sa Čovekom koji se ne boji munje i njegovim ljudima mogli da napadnu pružne radnike Šejna počese da podilaze ledeni žmarci.

Između vigvama je vladala neuobičajena živost. Razlog su bila očigledno ona dvojica ratnika koji su kao prethodnica pojurili da o svemu obaveste svog poglavicu.

Mali jastreb je uspravan kao sveća sedeo na leđima mustanga. „Vinčesterku” je držao pored sebe oslonjenu o desnu nogu tako da je svako mogao da je vidi.

Polako su se primicali najvećem od svih vigvama koji se nalazio tačno u sredini logora i ispred kog je bila povećta čistina. Pri odsjaju vatre Šejn je ugledao likove mnoštva Čejena od kojih je dobar deo njih bio namazan ratničkim bojama.

Krznjeni zastor se pomerio u stranu i iz vigvama je izašao visok snažan muškarac. Već na prvi pogled Šejnu je bilo jasno da je pred sobom imao poglavicu Žuta ruka.

Samo koji delić sekunde kasnije Mali jastreb je skliznuo sa mustanga, a onda je pošao nekoliko koraka prema svom ocu koji ga je promatrao smrknuta lica. Poštujući tradiciju Čejena da mlađi ne smeju bilo šta da izuste pre nego što ih stariji nešto upitaju, Mali jastreb je ostao nem.

Poglavčin pogled se zatim kratko zadržao na Šejnu i svezanom Legleu kome su od straha podrhtavala kolena.

Glas Žute ruke je bio dubok i prodoran. Svojom celokupnom pojavom nije delovao ništa manje impozantno od Čoveka koji se ne boji munje. Lice mu je bilo kao izliveno od bronze.

Za Šejna nije bilo nikakve sumnje da se nalazio licem u lice sa čovekom koji je među Indijancima uživao ogroman ugled i koji je svakako bio jedan od najhrabrijih Čejena. Tek kada je poglavica podigao levu ruku Šejn je video da je bila iscrtana žutom bojom kao simbol imena koje je nosio.

— Sjaši, beli čoveče! — izustio je poglavica svojim prodornim glasom na besprekornom engleskom jeziku. — Ti i ja ćemo popušiti lulu mira.

Okupljeni oko logorske vatre Indijanci su napregnuto slušali Šejna. Većinom su svi znali dovoljno dobro engleski da bi mogli da shvate smisao Šejnovih reči.

Svi do jednog su zurili čas u njega čas u knjigu, koju je držao u rukama.

— Komete su zvezde koje se u određenim vremenskim razmacima približavaju zemlji — rekao je između ostalog Šejn. — Nekolicina učenih ljudi su proračunali putanje zvezda koje za sobom vuku plameni rep. Zvezda čiju je pojavu predskazao Čovek koji se ne boji munje se svake treće godine približava zemlji i onda se može videti na nebu sve dok se po drugi put ne pojavi pun mesec.

Neverica u njihovim očima Šejnu je jasno govorila da Čejeni nisu verovali ni reč od onoga što im je govorio.

Šejn je, međutim, bio uporan. Uperio je prst u Leglea i nastavio.

— Ovaj čovek poseduje ogroman teleskop kroz koji čovekovo oko može da gleda daleko u nebo. On je ujedno bio taj koji je vašem vraču rekao da će se zvezda sa plamenim repom pojaviti na nebu.

Odjednom nastade opšti žagor. Jedan od Čejena je Šejnu naprosto istrgao knjigu iz ruku i pružio je Žutoj ruci. Poglavica je odmah zatim doviknuo Malom jastrebu koji nije bio član ratnog saveta da im se pridruži i da pročita reči koje su bile ispisane na koricama knjige.

Šejn je širom iskolačio oči iznenađen činjenicom da je Mali jastreb znao i da čita.

Dečak je bez ikakvog zamuckivanja pročitao naslov knjige i odmah ga zatim preveo na jezik Čejena.

Odjednom se sa svih strana začuše bučni poklici. Nekolicina Čejena je čak ljutito mahala svojim oružjem. Šejn najpre nije znao šta to treba da znači, a onda je shvatio da su te pretnje u stvari bile upućene Čoveku koji se ne boji munje i koji ih je tako bestidno slagao.

Svi su utihnuli tek kada je poglavica Žuta ruka visoko podigao svoju desnicu. Obraćajući se ponovo Šejnu zamolio ga je da im detaljno ispriča sve što je o izgradnji pruge znao.

Šejn je birao najjednostavnije reči da bi što bolje planove Lejda Česvela i njegovog advokata Majka Gilespija približio njihovom načinu razmišljanja. I ne samo to već im je u kratkim crtama prepričao i tok događaja poslednjih nekoliko dana, sve do trenutka kada su on Legle i Mali jastreb naleteli na ratnike Žute ruke.

— A šta je izdajica trebao da prenese Čoveku koji se ne boji munje? — upitao je poglavica smrknuta lica. Obraćao se naravno Šejnu pošto je za jednog poglavicu jednostavno bilo ispod časti da razgovara sa čovekom kakav je bio Legle.

— Čuo si pitanje, Legle — prosiktao je Šejn. — Trudi se da ništa ne prećutiš ako hoćeš da ti pomognem da zadržiš skalp na glavi.

Legle je i dalje drhtao tako da je trebalo da prođe još izvesno vreme pre nego što je bilo šta uspeo da izusti.

— Rečeno mi je da prenesem Čoveku koji se ne boji munje da ni po koju cenu ne napada najistureniji logor pošto se tamo nalazi grupa dobro obučениh revolveraša. Umesto toga je trebao da napadne jedan od preostala dva logora i da tamo ubije sve radnike.

Šejn klimnu glavom. I pored toga što do ovog trenutka nije razgovarao sa Leglom o pojedinostima poruke koju je nosio mogao je upravo ovako nešto i da očekuje.

Pitao se samo što će Čovek koji se ne boji munje preduzeti sada kada nije dobio Legleovu poruku kako je to bilo dogovoreno. Da li će možda na svoju ruku napasti najudaljeniji logor? Ako to pokuša tada će se zacelo loše provesti pošto se svojih pedesetak ratnika nije bio dorastao strahovitoj vatrenoj moći prikupljenih revolveraša.

U tom trenutku poglavica Žuta ruka se podigao i nešto dobacio svojim ljudima. Odmah su njih dvojica skočili na noge i svezali Leglea dugačkim konopcima.

Stivensov knjigovođa počeo da urla kao da su ga upravo natakli na ražanj. Pokušavao je da se otme no protiv snažnih mišica Čejena nije imao ni trunke izgleda da u tome i uspe.

— Legle je moj zarobljenik. Žuta ruko — reče Šejn koji se takođe bio podigao na noge. — Ako narediš da ga ubiju, izgubiću jednog čoveka koji bi svojim iskazom mogao Česvela i Gilespija da otera pred sud belog čoveka. U protivnom bi lako mogao da se dogodi da njih dvojica odu na neko drugo mesto i da tamo ponove svoju prljavu igru sa tvojom sabraćom.

Nakon kraćeg premišljanja poglavica je samo kratko klimnuo glavom što je onaj dvojici bio dovoljan znak da ispuste Legle na prašnjavo tlo.

— Vратићу se u Fort Benton. Žuta ruko — rekao je u tom trenutku Šejn. — Čovek koji se ne boji munje sigurno će biti ljut što nije dobio Legleovu poruku tako da će možda povesti svoje ljude u smrt. A to bi moglo da se spreči jedino ako i ja budem tamo gde i oni.

— Pođi, Šejne — odvratio je poglavica klimnuvši glavom. — Pođi i reci belim ljudima da Žuta ruka ne želi rat sa njima. Neka izgrade svoju železnicu u miru, ali i neka respektuju zemlju crvenog čoveka!

U trenutku kada su jedno drugom u znak pozdrava pružili ruke Šejn je znao da je među belcima bilo samo malo takvih ljudi kakav je bio poglavica Žuta ruka.

Mali jastreb je pošao sa Šejnom do konja na kojima su bili dojahali do logora Žute ruke.

Šejn je smestio Leglea u sedlo njegovog vranca nakon čega mu je svezao ruke i noge jednim jedinim užetom tako da Stivensov knjigovođa nije imao nikakvih izgleda da mu umakne. Nakon toga je skinuo sedlo sa Roksine kobile kojoj je odmah zatim prebacio svoje sedlo preko leđa pošto je i ponija hteo da ostavi Čejenima.

— Zadrži sedlo. Mali jastrebe — rekao je Šejn dečaku, koji se i dalje nije odvajao od nove „vinčesterke”.

Nakon što su se oprostili kao dobri stari prijatelji Šejn se vinuo u sedlo i u laganom galopu na ustio dolinu. Gore na vrhu

brežuljka ugledao je u tami jasne obrise Teton rivera. Trebalo je samo da jašu njegovim obalama, pa da za nekoliko sati stignu u Fort Benton.

Nadao se jedino da će nakon toga uspeti na vreme da se priključi šerifu Luisu Holmsu i prikupljenim revolverašima i da im pomogne da odbiju napad Čoveka koji se ne boji munje.

Od poglavice Žuta ruka Šejn je saznao da Indijanski vrač neće sigurno napasti logor pre nego što se potpuno razdani.

Najpre je morao da skloni Leglea na neko bezbedno mesto. Jer, kada bi Gilespi video da ga je uhvatio Legleov život ne bi više vredeo ni prebijenog centa.

XXII

Te noći Fort Benton se nikako nije smirivao. Svaki stanovnik grada je u međuvremenu bio obavešten da su Čejeni bili čvrsto rešeni da spreče dalju izgradnju pruge.

Osim toga, neko je još očigledno i proturio lažnu vest da su se Indijanci spremali da napadnu i Fort Benton. Kada je Šejn iz pravca juga ušao u grad iz daleka je video naoružane ljude, koji su sa bakljama u rukama patrolirali ulicama Fort Bentona. Samo uz dosta sreće Šejn je uspeo da ih izbegne i da kroz lučku četvrt dospe do ulice River.

Roksi je još izdaleka čula da dolazi tako da je već bila na sporednim vratima kada je Šejn zajedno sa Legleom ujahao u dvorište.

Svi troje su ubrzo zatim nestali u štali gde je Šejn kresnuo palidrvcem o dovratik i plamen prineo staklenom cilindru petrolejske lampe.

Tek kada je topla svetlost ispunila štalu Roksi je primetila da je čovek koji se još uvek nalazio u sedlu bio Legle.

— Mister Legle! — uzviknula je ona začuđeno. — Bože, pa on je svezan. — Zatim se Roksi svojim zelenim očima zagledala u Šejna, upitavši ga: — Šta je sa njim, Šejne?

— To ću ti kasnije ispričati, Roksi — promrmljao je on. — Za sada mogu samo toliko da ti kažem da ćeš Leglea morati da skloniš kod sebe pošto se nalazi u životnoj opasnosti.

Odmah zatim Šejn je svezanog Leglea svukao iz sedla i odveo ga u Roksinu kuću gde ga je u maloj, skrivenoj ostavi svezao za potporni stub kuće.

— Trudite se da budete što mirniji, Legle — prosiktao je Šejn, zatvarajući vrata ostave. — Jer, ako Gilespi naćuje da ste zatočeni ovde u kući mis Hil sa zadovoljstvom će vam natovariti nekolčinu plaćenih ubica na vrat.

Legle pokunjeno klimnu glavom.

Napolju pred vratima Šejn je tiho rekao Roksi:

— Ne dozvoli da te njegovo trenutno stanje zavara. Roksi, Legle je naime vlaški opasan. I zato, molim te, pazi kada mu se približavaš. Siguran sam da ne bi prezao ni od čega samo kada bi uspeo da se oslobodi.

Ona ga je širom iskolačenih očiju preplašeno pogledala i tiho prošaputala:

— Ne ostavljaj me samu, Šejne!

Osmehnuvši se blago, Šejn je odlučno odmahnuo glavom.

— Ima još mnogo toga što ove noći moram da obavim, Roksi. Prvo moram što pre da krenem prema najisturenijem logoru pošto bi moglo da se desi da ga Čejeni u osvit dana napadnu.

XXIII

Šejn se uputio prema jednoj od štala u kojoj su mogli da se iznajme konji.

Vlasnik štale je odbio da mu iznajmi jednu od svojih dobro negovanih životinja pošto je znajući da je Šejn Česvelov čovek slutio da bi mogao i on da pođe u borbu protiv Čejena. Sigurno je smatrao da je rizik da bi mogao da izgubi konja jednostavno bio i suviše velik.

Šejnu, dakle, nije preostajalo ništa drugo nego da kupi konja. Odlučio se za jednog prelepog šarenog pastuva kojem je odmah prebacio svoje sedlo preko širokih leđa. Kada je vlasnik štale ispružio šaku, zahtevajući od Šejna da mu isplati traženu sumu od stotinu dolara Šejn mu je ledenim glasom rekao: — Čoveče, idite i naplatite to od mister Česvela.

Pravom bujicom najpogrdnijih reči vlasnik štale je nemoćno ispratio Šejna, koji se uputio prema ulici Misuri.

Nije bio ni najmanje iznenađen kada je video da je u Česvelovoj kući još uvek gorelo svetlo. Ispred ulaza je i ovoga puta stajala Gilespijeva kočija. Verovatno su obojica čekali da svane i da dobiju vest o napadu Indijanaca na jedan od dva nezaštićena logora.

Zadovoljno se nacerivši, Šejn je najpre hteo da prođe pored Česvelove kuće i da se odmah uputi prema najisturenijem logoru, no onda je sebi rekao da možda i ne bi bilo loše da prethodno još jednom porazgovara sa Česvelom. Možda je mogao da sazna nešto novo što se u međuvremenu u gradu odigralo.

Ulazna vrata su bila otključana tako da je Šejn bez većih poteškoća dospeo u kuću. Sa desne strane ogromnog ulazog hola je kroz odškrinuta vrata dopirala svetlost iz Česvelove kancelarije.

Uputivši se u tom pravcu, Šejn se ni najmanje nije trudio da ostane neprimećen. Glasovi koje je do maločas čuo iznenađa utihnuše.

Samo koji delić sekunde kasnije vrata su se širom otvorila i Šejn je ugledao obrise predivnog ženskog tela.

Sada kada je ugledao Rondu u istoj onoj providnoj spavaćici Šejn je sve više verovao da osim nje nije imala ništa drugo za oblačenje.

A onda se pored nje pojavio i Lord Česvel. Odgurnuvši Rondu u stranu, Česvel je iznenađeno uzviknuo:

— Sto mu gromova, Šejne, pa gde ste vi do sada?

Kada je kročio u kancelariju Šejn je pored Ronde i Česvela ugledao još i Majka Gilespija, koji je između svojih tankih usana držao debelu skupocenu kubansku cigaru.

— Malo sam jahao unaokolo i razgledao okolinu, mister Česvele — izustio je Šejn, pretvarajući se da uopšte ne primećuje Rondinu oskudnu odevenost. Nadao se da Česvel nije primetio blago rumenilo koje je prekrilo njene obraze kada ga je ugledala.

— I jeste li naišli na Čoveka koji se ne boji munje i njegove ljude? — upitao je Česvel.

— Njega nisam, ali sam zato ugledao nekolicinu njegovih ratnika. Koliko sam mogao da primetim u tami kasnije im se pridružila još i grupa od nekih pedesetak ratnika. Što se nas tiče sve je spremno tako da će Čovek koji se ne boji munje loše proći ako se usudi da napadne logor.

Šejnu nije promaklo da su se Česvel i Gilespi u tom trenutku kratko i značajno pogledali.

— Odlično, Šejne — promrmljao je Česvel zadovoljan onim što je čuo. — Mislim da ću i ja poći sa vama do najisturenijeg logora. — A onda je još dodao, obraćajući se Gilespiju: — Hoćeš li i ti sa nama, Majk? Mislim da ne bi smeli da propustimo jedinstvenu priliku da vidimo kako ti prokleti divljaci dobijaju po njušci.

Podigavši se sa stolice, Gilespi samo klimnu glavom.

— Što se mene tiče... — procedio je on ledenim glasom. Ali što da ne, iako nisam baš neki veliki pristalica sveopšte pucniave.

Česvel se tiho nacerio.

— Pođimo onda! Uzećemo tvoje kočije, Majk.

Odmah zatim Česvel je glavom dao znak Šejnu da bi trebalo da krenu.

Ronda je još uvek stajala na vratima.

Dok je Šejn prolazio pored nje ona je vrhovima grudi namereno dodirnula njegovu mišicu.

Istovremeno je Šejn kračkom oka primetio da se Gilespijevo sitno beizražajno lice odjednom iskrivilo od besa i mržnje.

Sada kada se našao suočen sa ovakvom njegovom reakcijom, Šejnu su neke stvari konačno postale jasne.

Za njega više nije bilo nikakve sumnje da je Ronda i sa Gilespijem učinila isto ono što i s njim.

Ponovo je pred očima ugledao Gilespijevo zajapureno lice dok je prethodnog dana napuštao Česvelovu kuću.

Tada je verovao da je to zbog toga što ga je Ronda odbila, ali sada je naslućivao pravi zalog.

Naime, verovatno je Ronda Gilespiju ispričala da namerava da iskoristi Šejna da bi pobegla od Česvela. A Gilespiju se ni najmanje nije sviđalo što je Ronda zbog toga htela da pođe i u krevet sa Šejnom.

Tek sada je Šejnu postalo jasno da ipak još uvek nije pohvatao sve konce ove zamršene i podle igre. Jedne je, međutim, bilo sigurno: moraće neprekidno vraški da pazi da odnekud ne doleti smrtonosno tane.

Lojd Česvel je u najudaljenijem od tri radnička logora šetao tamo-amo poput pravog pravcatog vojskovođe.

Još jednom se pokazalo da je šerif Luis Holms bio izuzetno sposoban čovek. Zahvaljujući njemu, logor je bio pretvoren u pravo malo utvrđenje. Poslagane železničke šine su revolverašima i dobro naoružanim radnicima pružale odličan zaklon. Dosta njih se nalazilo i u obližnjim vagonima koji su privremeno bili pretvoreni u spavaonice.

Posle kraćeg snebivanja Holms je prišao Šejnu i tiho ga upitao:

— Jesi li razgovarao sa Roksi?

— Jesam i rekla mi je da si joj izuzetno drag — odvratio je Šejn nacerivši se. Pri tome uopšte nije imao utisak da laže pošto je Roksi ako se naravno u poslednjih pet godina nije promenila volela jednostavno sve muškarce koji su bili dobri prema njoj. — Čudi me samo što do sada nisi skupio dovoljno hrabrosti da joj se udvaraš.

Odmah zatim Šejn je ostavio Holmsa, koji očigledno još uvek nije mogao da poveruje svojoj sreći, pošto je pored službenog vagona u živoj diskusiji ugledao Česvela, Gilespija i glavnog predradnika.

Dok im je prilazio Šejn je i pored tame koja ih je još uvek okružavala jasno video predradnikovo ljutito lice.

Šejn je čuo da je između ostalog rekao:

— vojsku uskoro ne pozovete svemu je kraj, Česvele! Nemam nameru da izgubim još nekog od mojih ljudi!

Pošto je video da im se Šejn približava Česvel se njemu obratio sledećim rečima, smatrajući da će njegova reč u ovim trenucima možda više vredeti od njegove:

— Šejne, objasnite molim vas Hjustonu da bi sigurno došlo do sveopšteg indijanskog ustanka ukoliko bi smo pozvali vojsku.

— Mislim da o tome možemo da porazgovaramo i sutra kada prođe napad — odvratio je Šejn grubo. — I mislim da ne bi baš trebali da se šetkate ovako po logoru, Česvele. Čejeni su u stanju da sa razdaljine od preko četiri stotine jardi pogode takav cilj kao što ste vi.

— Neka dođu samo! — uzviknuo je Česvel samouvereno.

Zagledavši se krajičnom oka u Gilespija, Šejn je jasno primetio njegovu nervozu i nelagodnost.

Šejn i dalje nije mogao da shvati da su Gilespi i Ronda zajedničkim snagama kovali zaveru protiv Česvela. Prepoštali su njemu da započne sve priјave poslove da bi kasnije kada ga uklone mogli svu krivicu da svale na njegova leđa i da sav novac pokupe za sebe.

Pogledavši prema istoku, Šejn je daleko na horizontu ugledao tanku sivu liniju koja je bila jasan pokazatelj da će se najkasnije za sat vremena razdaniti.

Okrenuo se u nameri da još jednom prekontroliše da li su svi ljudi na svojim mestima kada je iznenada začuo fijuk strele. Samo trenutak kasnije logorom se prolomio Česvelov izbezum-

ljen krik. Uvukavši glavu u ramena. Šejn se osvrnuo u njegovom pravcu. Kraj strele ukrašen njemu dobro poznatim šarama virio je iz Česvelovih grudi.

— Indijanci napadaju! — uzviknuo je neko od ljudi unezverenim glasom.

Šejn se u samo nekoliko koraka našao pored Česvela, koji je bio nemoćno klonuo u predradnikovo naručje. Odmah zatim Hjuston ga je pažljivo spustio na zemlju. Teško dahćući, Česvel je rukama pokušavao da uhvati kraj strele i da je iščupa iz ogromne rane. Šejn ga je u tome sprečio i odlučnim glasom uzviknuo:

— Budite mirni, Česvele! Ni po koju cenu ne smete sada da se pomerate!

— Najbolje bi bilo da ga skolnimo oдавде — umešao se Hjuston.

Šejn klimnu glavom nakon čega su on i Česvelov predradnik zajedničkim snagama odvukli Česvela do službenog vagona u koji se i Gilespi već uveliko bio sklonio.

Česvelov advokat je bio avetinjski bleđ.

Ni on kao uostalom ni Česvel nije ni u snu pomišljao da bi Čovek koji se ne boji munje mogao da napadne upravo ovaj logor.

Napolju se već uveliko čula žestoka pucnjava.

— Ostanite kod Česvela, Hjustone! — doviknuo je Šejn predradniku nakon čega je iskočio iz vagona i pojurio prema naslaganim šinama iza kojih su Holms i još nekolicina ljudi potražili zaklon.

— Još uvek se ništa ne vidi, Šejne — promrmljao je Holms kada se Šejn bacio pored njega na tlo. — Pucnje koje si malocras čuo su ispalila nekolicina radnika koji su izgubili živce kada su videli da im je gazda pogođen.

Već u sledećem trenutku Šejn se stresao kao gromom ošinit, primetivši da se iza njegovih leđa na vratima vagona pojavio Hjuston koji je odmah zatim iskočio napolje i pojurio prema svojim ljudima. Verovatno je mislio da je sasvim dovoljno ako Gilespi ostane pored Česvela, ne sluteći naravno da bi upravo ta činjenica mogla da bude kobna za Lojda Česvela.

Šejn je već hteo da skoči i da odjuri nazad do vagona kada je na svom ramenu osetio Holmsovu snažnu ruku. Drugom rukom omaleni šerif je pokazivao prema zapadu.

A onda ih je i Šejn ugledao. Bilo ih je barem stotinak, daleko više nego što je Šejn očekivao.

Gde li je samo poglavica Žuta ruka, pitao se Šejn.

Nekolicina ratnika počeo ponovo da puca. Rastojanje na kom su se Indijanci nalazili bilo je suviše veliko da bi meci mogli nekog od njih da pogode.

Šejn im je dovikivao da prekinu sa paljbom, no ona je jednostavno nadjačavala njegov glas. Čak su i poneki od revolveraša izgubili nerve, te su i oni kao sumanutí počeli da pucaju na Čejene.

Iznenada se prerijom prolomio njihov ratnički poklič nakon čega su se Indijanci predvođeni Čovekom koji se ne boji munje stuštili prema njima.

Kada su im se Indijanci približili na samo nekih stotinak jardi Holms je prodornim glasom izdao naredbu da se otvori vatra iz svih oružja.

Već nakon prvog plotuna dobio se utisak da su Indijanci naleteli na ogroman kameni zid. Konji su zajedno sa svojim jahačima u divijem galopu padali na zemlju dok su drugi naletali na njih tako da je nastala neopisiva gužva.

U tom opštem metežu Šejn je neprekidno nastojao da razazna Čoveka koji se ne boji munje. Koliko god da se međutim trudio to mu nikako nije polazilo za rukom.

Čejeni počеше panično da beže kada je odjeknuo još jedan snažan plotun koji je još više proredio njihove redove. Samo koji trenutak kasnije Šejn je prodornim glasom izdao naredbu da se prekine sa paljbom.

Kada je napokon i poslednja puška utihnula čitav logor se našao pod oblakom plavičastog bartunog dima. Već nakon nekoliko minuta dim se podigao i pred njihovim očima se ukazao stravičan prizor. Više od dvadesetak Indijanaca i njihovih konja ležali su razasuti na pojasu širine od nekih pedesetak jardi. Poslednji ratnici su za to vreme nestajali iza brežuljka sa kog su maločas pošli u napad.

Na svim kioscima u prodaji album sa komplet markama — sličicama **TALIČNI TOM**

Obradite svoje malisane

pravom zabavom i igrom

— Čini mi se da je ovo ipak tek početak obračuna — procedio je Holms.

Preokupljen svojim mislima Šejn mu ništa nije odgovorio. I dalje se pitao šta je sa poglavicom Žuta ruka. Po svim njegovim procenama morao je već uveliko da stigne ako je odmah krenuo iz svog logora kod Teton rivera.

Sledećih pola sata u kojima se ništa nije dešavalo svima su se učinili dugi kao večnost. Bilo se već uveliko potpuno razdanilo.

I ovoga puta je Holms bio taj koji ih je prvi ugledao. Širom iskolačenih očiju zurio je u ogromnu armadu dobro naoružanih ratnika koja se pojavila na vrhovima okolnih brežuljaka. I ostali su gotovo skamenjeni od straha, posmatrali ovaj zastrašujući prizor.

Čudno je bilo jedino to što ovoga puta nisu krenuli niz padine brežuljaka već su se zaustavili na njihovim vrhovima. Čitav zapadni horizont bio je naprosto preplavljen njihovim siluetama.

— Niko da nije pucao dok to izričito ne naredim — uzviknuo je Šejn, prekinuvši opšti tajac koji je iznenada nastao. — Uostalom Čejeni nas više i neće napasti.

Ove Šejnove reči nisu nikoga mogle da uteše pošto su svi do jednog bili čvrsto uvereni da je to njihov kraj.

Skupljenih očiju Šejn je pokušavao da razzna šta se gore na brežuljcima dešavalo. U jednom od ratnika mu se učinilo da je prepoznao poglavicu Žuta ruka. Pored njega je na leđima prelepog mustanga sedeo čovek u plavoj vojničkoj uniformi koja je bila ukrašena staklenim perlama. Još kada je ugledao lik čoveka u uniformi za Šejna nije više nikakve sumnje da je to bio Čovek koji se ne boji munje.

Izenada je Indijanski vrač svoje koplje podigao visoko iznad glave da bi se odmah zatim okrenuo i u besomučnom galopu stušio prema logoru.

Ne shvatajući zašto samo jedan jedini ratnik napada logor dok su ga svi ostali nemo posmatrali radnici i revolveraši iznenađeno zaustaviše dah.

Jedino su Šejnu bili poznati razlozi ovakvog uistinu neobičnog ponašanja. Žuta ruka je naime dao priliku Čoveku koji se ne boji munje da se iskupi za svoje laži i da umre časno u borbi.

Kada se Indijanac našao udaljen svega stotinak jardi od prvih zaklona Holms je ponovo dreknuo: — Pali!

Plotun koji je odmah zatim ponovo odjeknuo izbacio je

Čovek koji se ne boji munje mu se već iznemoglim kotanga lako teško ranjen Čejen se pridigao na noge. Umesto koplja kojim je do tada vitlao iznad glave i koje mu je prilikom pada izletelo iz ruku Čovek koji se ne boji munje je sada u rukama držao ogroman tomahavk.

Niko više nije pucao. Svi do jednog su kao opčinjeni posmatrali Indijanca koji je u samrtnom ropcu i dalje napadao svoje neprijatelje.

Šejn se u međuvremenu bio izvukao iz zaklona i sada je stajao na vrhu naslaganih železničkih šina. „Vinčesterku” je držao oslonjenu o desnu nogu.

Čovek koji se ne boji munje mu se već iznemoglim korakom i dalje približavao. A onda je Šejn munjevito podigao „vinčesterku” i pažljivo nanišanio. Samo koji delić sekunde nakon što se njegov prst zgrčio na obaraču Čejen se skljkao u prašinu.

Šejn se u tim trenucima osećao nekako nelagodno u svojoj koži iako je znao da je time što ga je ubio učinio veliku čast i uslugu čoveku koji je zahvaljujući svom neobičnom ponašanju nosio isto tako neobično ime: Čovek koji se ne boji munje. Time što ga je ubio u časnoj borbi povratio mu je velik deo ugleda koji je među svojom sabraćom izgubio.

Ubrzo zatim niz brežuljak se spustilo dvadesetak Čejena koji su pokupili poginule i ranjene nakon čega su svi zajedno isto onako iznenadno nestali kao što su se i pojavili.

XXV

U logoru je još od trenutka kada je Šejn ubio Čoveka koji se ne boji munje vladala neka gotovo nestvarna tišina, koju je prekinuo tek prasak kožnog biča koji je fuknuo kroz vazduh.

Bio je to Majk Gillespi, koji je nemilosrdno šibajući konje nastojao što pre da napusti logor.

Ne sluteći ništa dobro Šejn je skočio sa vrha poslaganih šina i munjevito odjurio prema službenom vagonu kojem se sa druge strane približavao glavni predradnik Hjuston.

Kada se našao pored Česvela Šejn je odmah shvatio da mu više nema pomoći. Pogled mu se na kratko zadržao na streli. Njegov kraj je sada bio daleko dublje zariven u Česvelove grudi nego što je to bio kada ga je projektil pogodio.

Gillespi je dakle ipak ostvario ono što je naumio, pomisli Šejn.

Ne oklevajući više ni časa, Šejn je bez ijedne reči pored zadihanog Hjustona iskočio iz vagona i pošao prema koralu gde se nalazio njegov još uvek osedlani pastuv.

Kada se Šejn našao u sedlu od Gillespijevih kočija se video samo oblak prašine koji su one podizale za sobom.

Šejn je lagano podbo pastuva svestan činjenice da nema potrebe mnogo da žuri. Bio je naime čvrsto uveren da Gillespi neće tako brzo napustiti Fort Benton naročito što još uvek nije znao da se Oliver Legle nalazio u Šejnovim rukama.

XXVI

Gillespijeve kočije su stajale pred Česvelovom kućom u ulici Misuri. Uostalom. Šejn nije ni pomišljao da bi mogao negde drugde da ih pronađe.

Pastuva kojeg je prethodne noći iznajmio Šejn je ostavio u jednoj od obližnjih ulica ispred saluna koji je u ovim ranim jutarnjim časovima još uvek bio zatvoren.

Ulica Misuri je bila potpuno pusta pošto je najveći broj stanovnika Fort Bentona posle neprespavane noći u kojoj su očekivali napad Čejena tek sada otišao na počinak.

Svestan da ga Gilespi sigurno očekuje, Šejn se nije preterano trudio da ostane neprimećen. Mirno je otvorio ulazna vrata nakon čega se mermernim stepeništem uputio na sprat.

U trenutku kada se našao na samom njihovom vrhu iznenada su se širom otvorila vrata Rondine sobe.

Sa revolverom u ruci Majk Gilespi je izjurio napolje u hodnik. Ali, bio je suviše brzoplet tako da je metak prohujao daleko pored Šejna.

Pre nego što je Gilespi uspeo još jednom da povuče obarač Šejn se u dva koraka našao pored njega i snažnim udarcem u sam vrh brade oborio ga sa nogu.

— Zdravo, Šejne — prošaputala je Ronda umiljatim glasom, ugledavši Šejna na vratima. — Jesi li... jesi li ubio Gilespija? Ta prokleta protuva je pokušala...

— Gilespi se samo onesvestio — prekinuo je Šejn. Znaj da će progovoriti čim ponovo dođe sebi tako da nema nikakve svrhe da me lažeš, Ronda. Jeste da je Gilespi ubio Česvela, ali ja znam da si i ti u to umešana.

A onda je Šejn zagledavši se u već spakovanu putnu torbu na stolu dodao:

— To je očito tvoj deo dobiti od one prljave trgovine, zar ne?

— Tu ima dovoljno novca za nas dvoje, Šejne. Pa, ti si jedini...

— Poštedi me tvojih laži, Ronda — odvratio je Šejn ledenim glasom. — A sada obuci napokon nešto drugo osim te prozirne krpice pošto ćete ti i Gilespi poći sa mnom do šerifove kancelarije, gde ću vas sa zadovoljstvom strpati iza rešetaka.

— Ti, prokleti kurvin sine! — prosiktala je ona.

Šejn se samo nacerio, uperivši cev „remingtona” prema predivnim vrhovima njenih grudi.

— Okej, Ronda! Ako nećeš da radiš ono što ti se kaže onda ćeš ovako obučena morati da ideš ulicom.

XXVII

Zahvaljujući Legleovom svedočenju, ali i dokumentima koje je Šejn pronašao u Česvelovoj kući, sudija nije imao nikakvih poteškoća da Rondi i Gilespiju izrekne zaslužene kazne. Ispostavilo se tokom suđenja da je Gilespi od samog početka nameravao da ukloni Česvela i da zajedno sa njegovim novcem pobjegne u društvu prelepe Ronde. Kao iskusan advokat Gilespi je znao da nije bilo nikakvih izgleda da se trgovina indijanskom zemljom legalizuje tako da je hteo da ubistvom Česvela svu krivicu svali na njega.

I u Legleovoj putnoj torbi je pronađena poveća svota novca. Pošto se ispostavilo da je to većim delom bio Stivensov novac upućen mu je telegram i on se nalazio sada na putu za Fort Benton. Šejn je bio siguran da će se Stivensov pobri-
nuti da i Legle na duže nestane iza rešetaka.

No, to je u ovom trenutku bilo potpuno svejedno.

Bimc je bilo jedino to da je zemlja zapadno od novosa-
građene pruge ostala u posedu Indijanaca. Šejn se, međutim,
nije prepuštao bilo kakvim iluzijama da će to zadugo tako
ostati. Verovatno će belci, kao i mnogo puta do tada, prega-
ziti datu reč i kad-tad proterati Čejene, Kjove i Crne noge i sa
ove teritorije.

Nakon završenog suđenja Šejn je ostao još dva dana u
Fort Bentonu. Njih je iskoristio da nekako ubedi Roksi da bi
nakon njegovog odlaska trebala da prihvati Holmsovo udvara-
nje.

— On je potpuno lud za tobom — reče Šejn dok je milovao
njene ogromne grudi. — Ako budeš dovoljno spretna siguran
sam da ćeš za samo nedelju dana uspeti da ga odvučeš pred
matičara. Isto tako sam siguran da će se po završetku pruge u
Fort Bentonu ponovo dobro živeti. Mogla bi od svog saluna
da napraviš prvoklasan hotel naročito što sam čuo da je Holms
uštedeo pet hiljada dolara koje se spreman da uloži u posao.

Roksine zelene oči počеше zadovoljno da svetlucaju.

— Kada malo bolje razmislim taj Holms je zaista prija-
tan čovek — promrmljala je ona.

— Svakako, svakako — reče Šejn da bi odmah zatim tiho
uzdahnuo kada ga je Roksi tog dana po ko zna koji put pri-
vukla u zagrljaj.

Znao je da je već bilo krajnje vreme da se izgubi iz Fort
Bentona, pre nego što Luis Holms izgubi strpljenje...

K R A J

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

album sa komplet

markama — sličicama

Na svim kioscima u prodaji

jedinstveno u svetu